

ΆΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ



Άριθμός 314 • Μάϊος - Ιούνιος 2003



ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΝΔΡΩΑΣ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗΣ ΜΟΝΗΣ
ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΙΟΥΣΤΙΝΗΣ ΦΥΛΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

• ΕΤΟΣ ΛΣΤ΄ • ΤΟΜΟΣ ΙΓ΄ • ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2003 • ΤΕΥΧΟΣ 314 •

ISSN 1108-4030

Περιεχόμενα

– Ἐς ἐπιτρέψουμε νὰ μᾶς κυριεύσῃ ἡ δύναμις τῆς Ἀγάπης!	225
– Ἱερὰ Ἐπισκοπή Σύδνεϋ Αὐστραλίας	226
– Ὁ Ἅγιος Νικόλαος, Ἐπίσκοπος Ἀχρίδος καὶ Ζίτσης	227
– Ἀγίου Νικολάου Ἀχρίδος: «Φυλακὴ τῆς Καρδίας»	230
– Ἀπὸ τὰ Θαύματα τῶν Ἁγίων μας	231
– Ἡ καθιέρωσις τοῦ Σταυροῦ γιὰ τὸν κεντρικὸ τροῦλλο τοῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ μας	232
– Χειροτονία Διακόνου	233
– Τὸ Χριστιανικὸ Βυζάντιο Ζῆ!	234
– Ἑορταὶ καὶ Πανηγύρεις	236
– Στις ἀπαρχές τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως καὶ τῆς ἐορτολογικῆς διαρέσεως: Τὸ ἐν «Κωνσταντινούπολι Πανορθόδοξον Συνέδριον» τοῦ 1923	238
– Ποιμαντικὴ Ἐπίσκεψις στὴν Γεωργία καὶ Νότιο Ὄσετία	240
– Γέροντος Ἰωσήφ τοῦ Σπηλαιώτου: «Μέγα κατὰ ἀλήθειαν τὸ Μυστήριον τῆς Ὑπακοῆς»	244
– Ἐπετειακὴ Ἐκδήλωσις στὸ Βουκουρέστι τῆς Ρουμανίας	246
– Ἱερατικὸ Συνέδριον Ἐξαρχίας Ἀμερικῆς	247
– «Εἶπε Γέρον»: Χάρισμα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη	248
■ Βιβλιοπαρουσιάσεις ‡ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ, <i>Μικρὸ Προσευχητάρι</i>	

Φωτογραφία ἐξωφύλλου:

Ἡ Ἄγια-Σοφία στὴν Κωνσταντινούπολι (σύγχρονη φωτογραφία).

Φωτογραφία ὀπισθοφύλλου:

Ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ («ἄβατο») τῆς Μονῆς μας.

ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδίδεται τῇ εὐλογίᾳ καὶ φροντίδι τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς,
Πατρὸς δὲ καὶ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, κ. ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ

• Ἰδιοκτήτης: Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς. • Ἐκδότης – Διευθυντής: Ἀρχιμανδρίτης
Κυπριανὸς Ἀγιοκυπριανίτης. • Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς. • Τηλέφωνο ἱ. Μονῆς: 210 24 11 380. • Telefax:
210 24 11 080. • E-mail: Kyprianos@hol.gr • Ἰστοσελίδα στὸ Διαδίκτυο: www.synodinresistance.gr •
Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Γ. Κουκουδάκης, Βουλγαροκτόνου 40, τηλ.: 210 646 1660. • Ἐπιστολαὶ καὶ
προαιρετικὰ εἰσφορὰ νὰ ἀποστέλλωνται εἰς ἱ. Μονὴν Ἁγίου Κυπριανοῦ, Τ. Θ. 46006 – 13310 ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ.

Ἔς ἐπιτρέψουμε νὰ μᾶς κυριεύσῃ ἡ δύναμις τῆς Ἀγάπης!...

ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ, οἱ πύρινες γλῶσσες τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καθάρισαν τὴν ἀνθρώπινη φύσι, ἡ ὁποία εἶχε κυριολεκτικὰ «πνιγῆ» ἀπὸ τὰ ἀγκάθια τῆς ἁμαρτίας.

Ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος παρέχει ἀναγέννησι, κάθαρι καὶ φωτισμὸ στὸν πεπτωκότα ἄνθρωπο, τὸν ὁποῖον καθιστᾶ ἐν τέλει «**χριστοειδῆ**», ὅταν ὁμως καὶ αὐτὸς ἀγωνίζεται νὰ παραμένη ὄντως «**τέκνον Θεοῦ**», σύμφωνα μὲ τὴν «**ἐξουσία**», ἡ ὁποία τοῦ ἔχει δοθῆ ἀνωθεν (Προβλ. Ἰωάν. α΄ 12).

Ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἁμαρτία πραγματοποιεῖται **μόνον** μὲ τὴν **ἐνέργεια** τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Καὶ ἂν ὁ ἄνθρωπος σκολίζῃ τὴν ψυχὴ του μὲ τὰ ἐνδύματα τῆς ἀρετῆς, θὰ δεχθῆ ὅποσοδήποτε **τοὺς καρπούς**, τοὺς ὁποίους προσφέρει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Οἱ καρποὶ αὐτοὶ εἶναι **ὑπερφυσικὰ δῶρα**, εἶναι οἱ ὄντως **Ἀρετές**, ἐφ' ὅσον οἱ ἀρετὲς ποὺ ὑπάρχουν στὸν ἄνθρωπο φυσικῶς, δηλαδὴ κτιστῶς, εἶναι **μόνον ἀπηχίματα τῶν πραγματικῶν Ἀγιοπνευματικῶν Ἀκτίστων Ἀρετῶν**.

Καὶ ὁ πρῶτος θεῖος καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἡ Ἀγάπη!

Δὲν μποροῦμε νὰ αισθανθοῦμε πραγματικὴ χαρὰ, λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἂν δὲν κάνουμε ἰδική μας τὴν χαρὰ τῶν ἄλλων καὶ ἂν δὲν αισθανθοῦμε ὡς ἰδικὰ μας τὰ ἀγαθὰ τῶν συνανθρώπων μας.

Αὐτὸ ὁμως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συμβῆ, ἂν δὲν μᾶς κυριεύσῃ ἡ δύναμις τῆς ἀγάπης! Αὐτὴ εἶναι ἡ **ρίζα**, ἡ **πηγὴ** καὶ ἡ **μητέρα** ὅλων τῶν ἀγαθῶν:

«**Ὅπου γὰρ ἀγάπη, ἀργεὶ τῆς ψυχῆς**

τὰ ἐλαττώματα· ὅπου ἀγάπη, τὰ ἄλογα τῆς διανοίας σκιρτήματα πέπναιται... Ἡ ἀγάπη τῷ πλησίον κακὸν οὐκ ἐργάζεται· ὅπου ἀγάπη πολιτεύεται, οὐδαμῶς Κάϊν φονεύων τὸν ἀδελφόν. Ἐνελε (ἐξαφάνισε) τοῦ φθόνου τὴν πηγὴν, καὶ ἀνεῖλες τῶν κακῶν ἀπάντων τὸν ποταμόν· ἀπότεμε τὴν ρίζαν, καὶ συνανεῖλες τὸν καρπὸν» (Ἀγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, *Εἰς τὴν Ἁγίαν Πεντηκοστήν*, Ὁμιλία Β').

Γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε μεγαλύτερη παρηγορία καὶ σὲ αὐτὴ τὴν ζωὴ καὶ στὴν ἄλλῃ, καὶ γιὰ νὰ ἀπολαύσουμε τὴν ὄντως χαρὰ, ἡ ὁποία πηγάζει ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἄς ἀπεκδυθοῦμε καὶ καταστρέψουμε τὰ ἀκάθαρτα ἐνδύματα τῆς ψυχῆς καὶ ἰδιαίτερος ἄς ἀπορρίψουμε

τὸ ἐνδύμα τοῦ φθόνου.

Διότι, πόλι κατὰ τὸν χρυσοῦν Διδάσκαλον τῆς Ἐκκλησίας, ἂν φανῆ ὅτι πετύχαμε πολλά, ἐνῶ ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς ἐνοχλῇ τὸ **πικρὸ καὶ ἄγριο** πάθος τοῦ φθόνου, τότε πραγματικὰ **θὰ τὰ χάσουμε ὅλα!...**

Ὅπως βεβαιώνουν οἱ Ἅγιοι τῆς Πίστεώς μας, ὅποιοι δὲν φέρει **τὴν σφραγίδα τῆς ἀγάπης** στὴν ψυχὴ του, δὲν θὰ γίνῃ δεκτὸς ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Ἀγγέλους στὴν Βασιλεία τῆς Ἀγάπης, στὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος εἶναι **Ἀγάπη καὶ Ζωή**.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει κοινωνία μὲ τὴν Αὐτο-Αγάπῃ καὶ τὴν Αὐτο-Ζωὴν στὸν κόσμο αὐτό, δὲν θὰ ἔχῃ οὔτε στὸν μέλλοντα αἰῶνα, διότι ἐκτὸς τῆς ἀγάπης ὑπάρχει θάνατος καὶ μόνον θάνατος:

«**Ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφόν μένει ἐν τῷ θανάτῳ· πᾶς ὁ μισῶν τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ ἀνθρωποκτόνος ἐστὶ, καὶ οἶδατε ὅτι πᾶς ἀνθρωποκτόνος οὐκ ἔχει ζωὴν αἰώνιον ἐν ἑαυτῷ μένουσαν»** (Ἀ΄ Ἰωάν. γ΄ 14-15).



Χειροτονία Διακόνου

ΤΗΝ Κυριακὴν, 10.2.2003 ἐκ. ἡμ., ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Σύδνεϋ καὶ Νέας Νοτίου Οὐαλλίας κ. Χρυσόστομος, Ἐξαρχος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων στὴν Αὐστραλία, ἐχειροτόνησε Διάκονον τὸν εὐλαβέστατο Νεκτάριο Μανώλαρο, στὸν Ἱερὸ Καθεδρικό Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων.



Ὁ νέος Διάκονος εἶναι 29 ἐτῶν, γεννήθηκε ἀπὸ γονεῖς μετανάστες (ἐκ Σάμου καὶ Κύπρου) στὴν Ἀδελαΐδα τῆς Αὐστραλίας καὶ εἶναι ἔγγαμος μὲ δύο τέκνα. Ἡ Διακόνισσα σύζυγός του Γαβριέλλα εἶναι προσήλυτη στὴν Ὁρθοδοξία, καταγομένη ἀπὸ τὴν Ταϊλάνδη.

Ὁ Διάκονος Νεκτάριος θὰ ὑπηρετήσῃ ἐπ' ἄρκετὸν διάστημα στὸν πρῶτο βαθμὸ τῆς Ἱερωσύνης καὶ ἀργότερα θὰ χειροτονηθῇ, σὺν Θεῷ, Ἱερεὺς γιὰ νὰ ἐφημερεύῃ στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων στὸ Σύδνεϋ.

Εἶθε ὁ Κύριός μας νὰ τὸν ἐνισχύῃ καὶ ἀγιαζῇ, ὥστε νὰ ἀναδειχθῇ καλὸς Ποιμὴν τῶν λογικῶν τοῦ Χριστοῦ προβάτων.

Κουρὰ Μεγαλοσχήμου Μοναχοῦ

ΤΗΝ ἴδια περίοδο, ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Σύδνεϋ καὶ Νέας Νοτίου Οὐαλλίας κ. Χρυσόστομος ἔκειρε, στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων σὲ ἀτμόσφαιρα κατανύξεως, Μεγαλόσχημο Μοναχὸ τὸν Γέροντα Χρῦσανθο, ρουμανικῆς καταγωγῆς, ἐφησυχάζοντα ἀσκητικῶς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν σὲ Μονύδριο τῆς Ἀδελφῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς στὴν Αὐστραλία.



Ὁ Γέροντας Χρῦσανθος διέφυγε ἀπὸ τὴν Ρουμανία στὰ δύσκολα χρόνια τοῦ Κομμουνισμοῦ, ἐκάρη Ρασοφόρος Μοναχὸς ὑπὸ τὸν μακαριστὸ Γέροντα Βίκτωρα Ματθαίου († 1973) στὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀργότερα διέμεινε στοὺς Ἁγίους Τόπους, πρὸ τῆς μεταβάσεώς του στὴν μακρυνὴ Αὐστραλία.

Προσφορὰ γιὰ τὴν Ἱεραποστολὴ

Ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Σύδνεϋ κ. Χρυσόστομος καὶ τὸ εὐσεβὲς Ποίμνίό του προσέφεραν 1.700 Δολ. Αὐστραλίας, πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ Κύριός μας νὰ εὐλογῇ καὶ αὐξάνῃ τὴν φιλο-ιεραποστολικὴ τους διάθεσι!

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος, Ἐπίσκοπος Ἀχρίδος καὶ Ζίτσας (1880 - 1956)

Ενας σύγχρονος μέγας «Στύλος» τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἀρετῆς, Κῆρυξ, Ὁμολογητῆς καὶ Διδάσκαλος τῆς Ὁρθοδόξου Ἀληθείας, μία ζῶσα καὶ ἔμπυκη εἰκόνα τοῦ Καλοῦ Ποιμένος, τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, ὁ **Ἐπίσκοπος Ἀχρίδος καὶ Ζίτσας Νικόλαος Βελιμίροβιτς**, διεκηρύχθη καὶ ἐπισήμως Ἅγιος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν Σύνοδο τοῦ Πατριαρχείου τῆς Σερβίας.

■ Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας ἐξέδωσε **«Ἐκτακτο Ἀνακοινωθὲν»** τὴν **6/19.5.2003**, στὸ ὁποῖο ἐγγράφοντο μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:



«Διὰ τῆς Διακηρύξεως ταύτης, εἰς τὴν πραγματικότητα ἡ Σύνοδος ἔχει ἐπισήμως ἀναγνωρίσει τὴν κοινὴν συνείδησιν περὶ τῆς ἀγιότητος τοῦ Ἐπισκόπου Νικολάου μεταξὺ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ὄχι μόνον εἰς τὴν ἡμετέραν τοπικὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλ' ἐπίσης καὶ εἰς ἄλλας τοπικὰς Ἐκκλησίας.»

Ὅντως, ὑπῆρχε μαρτυρημένη συνείδησις ἀγιότητος τοῦ μακαρίου Ἱεράρχου Νικολάου, ἐκφρασθεῖσα μάλιστα ἐπανειλημμένως καὶ ἐγγράφως καὶ ἀπὸ ἐτέρους συγχρόνους Ἁγίους, οἱ ὅποιοι τὸν ἐγνώρισαν πολὺ καλά, ὡς πνευματικὸν τοὺς ὁδηγὸν, ἀδελφὸν καὶ συναγωνιστὴν στὴν ὁδὸν τοῦ ἁγιασμοῦ.

• Ὁ σύγχρονός μας μέγας Θαυματουργός, μὲ ἀδιάφθορο τὸ σεπτὸ Σκῆνωμά του, Ἅγιος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς († 19.6.1966), ἔγραφε τὸ 1958, ὅταν ἀκόμη ἦταν Ἀρχιεπίσκοπος Δυτικῆς Εὐρώπης, ὀλίγο μετὰ τὴν ἐκδημία τοῦ ἁγιο-

τάτου Ἱεράρχου Νικολάου († 5.3.1956):

«Ὁ Νικόλαος ἦταν μέγας Ἅγιος καὶ Χρυσόστομος τῶν ἡμερῶν μας... Ἀπὸ παντοῦ ἀπεκόμιζε σοφία: ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην, ἀπὸ τὴν φύσιν, ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς καθημερινῆς ζωῆς· ἀλλὰ, περισσότερο ἀγίαζε τὴν ψυχὴν του μὲ θεῖο φωτισμόν, τρέφοντάς τιν μὲ τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ τὴν προσευχὴν. Δίδασκε μὲ τὸ παράδειγμά του καὶ τοὺς λόγους του σὲ κάθε τόπον καὶ χρόνον... Ἐτελείωσε τὴν ἐπίγειον ζωὴν προσευχόμενος καὶ πιστεύομε, ὅτι τὰρᾶ προσεύχεται ὑπὲρ ἡμῶν ἐνώπιον τοῦ Οὐρανίου Θρόνου τοῦ Σωτῆρος τοῦ κόσμου, τὸν Ὅποιον πιστὰ ὑπηρετήσε...!»

• Καὶ ὁ σύγχρονός μας μέγας Ὁμολογητῆς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως Ἀρχιμανδρίτης π. **Ἰουστίνος Πόποβιτς** († 25.3.1979), ἔγραφε περὶ αὐτοῦ:

*«Τί μᾶς ἔδωσε ὁ Ἐπίσκοπος Νικόλαος καὶ ποιά εἶναι ἡ σημασία αὐτοῦ; Ἦταν ἓνας Ἀπόστολος, ἓνας Εὐαγγελιστὴς, ἓνας Φωτιστὴς καὶ ὁ μεγαλύτερος Διδάσκαλος τοῦ σερβικοῦ λαοῦ μετὰ τὸν Ἅγιον Σάββα. Ἦταν ἐπίσης καὶ ἓνας Μάρτυρας... Πάντοτε θὰ εἴμεθα εὐγνώμονες στὸν ἅγιον Ἀπόστολον τῶν Σέρβων, τὸν Ἐπίσκοπον Νικόλαον. **Ναί, στὸν Ἅγιον Ἐπίσκοπον Νικόλαον!**...»*

■ Ὁ εὐλογημένος Νικόλαος ἐγεννήθη τὴν 23.12.1880 στὸ χωριὸν Λέλιτς τῆς κεντροδυτικῆς Σερβίας καὶ ἀνῆκε σὲ πολύτεκνην οἰκογένειαν εὐλαβῶν ἀγροτῶν. Ἀπὸ πολλὴν μικρὸν ἔδειχνεν τὴν ἰδιαίτην κλησὶν τοῦ σταῖ ἱερὰ γράμματα. Ἡ πίστις καὶ ἡ ἀγάπη του στὸν Θεὸν ἦταν πολὺ μεγάλη καὶ ζωντανή...

Ἐσπούδασε μὲ ἀπίστευτες στερήσεις καὶ δυσκολίες στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ Βελιγραδίου (1902), ἀνεκηρύχθη Διδάκτωρ Θεολογίας στὴν Ἑλβετία (1908), Διδάκτωρ Φιλοσοφίας στὴν

Ἄγγλια (1909) καὶ στὴν Γερμανία (1911), καὶ διπύρνε ἀκόμη περισσότερο τὶς γνώσεις του μὲ σπουδὲς στὴν Γαλλία καὶ τὴν Ρωσία.

Ὁ ἱερός Νικόλαος, ἤδη ἀπὸ φοιτητῆς ἀκόμη, ἐνεφάνισε τὸ σπάνιο χάρισμα τῆς διδασκαλίας μὲ ἕναν ἐκπληκτικὰ ζωντανό, πειστικό, προσιτό καὶ ἀπλό τρόπο, ὥστε νὰ κἀνη καὶ τὰ πιὸ δύσκολα καὶ περίπλοκα θέματα κατανοητὰ καὶ σαφῆ καὶ στὸν πλέον ἀδαῆ ἀκροατῆ ἢ ἀναγνώστη του!

Ἡ τεράστια μὀρφωσις καὶ σοφία του ἐτέθη στὴν ὑπηρεσία τῆς Δόξης τοῦ Μόνου Σωτῆρος καὶ Φιλανθρώπου Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἀγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Του.

Ὁ Νικόλαος ἐκάρη Μοναχὸς καὶ ἐχειροτονήθη Ἱερομόναχος στὴν Μονὴ Ρακόβιτσα, πλησίον τοῦ Βελιγραδίου, τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1909. Εἶχε ἀρρωστήσει βαρεῖα ἀπὸ δυσεντερία καὶ ἔκαμε τάμα ἂν ὁ Κύριος τὸν θεραπεύσει, νὰ Τοῦ ἀφιερωθῆ ἀμέσως ψυχῆ τε καὶ σώματι, ὅπως καὶ ἔγινε.

Κατὰ τὴν δύσκολη περίοδο 1915-1919, ὅταν ἐστάλη στὴν Ἀγγλία καὶ τὴν Ἀμερική, προκειμένου νὰ μεριμνήσῃ ὑπὲρ τοῦ διανοπαθοῦντος σερβικοῦ λαοῦ, ἐπέδειξε μεγάλη θυσιαστικὴ δραστηριότητα γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς φιλανθρώπου ἀποστολῆς του.

Τὸ 1919 ἐξελέγη Ἐπίσκοπος Ζίτσης στὴν κεντρικὴ Σερβία καὶ σύντομα, τὸ 1920, μεταφέρθηκε στὴν Ἀχρίδα, ὅπου ἀνέπτυξε ἕνα ἐξοχο ποιμαντικὸ καὶ ἱεραποστολικὸ ἔργο. Ταξίδευε συνεχῶς, λειτουργοῦσε καὶ ἀγίαζε, ἀνεκαίριζε Ναοὺς καὶ Μονεῖς, κατηχοῦσε καὶ ἐφώτιζε τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ μὲ τὸ θερμοεργὸ Φῶς τοῦ Εὐαγγελίου.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὑφίσταται πλέον μία βαθύτερη *πνευματικὴ μεταμόρφωσις*. Ἐμβαπτίζεται κυριολεκτικὰ στὰ σωτηριάδη νάματα τῆς μελέτης τῶν Ἀγίων Πατέρων, τῆς καθαρᾶς προσευχῆς, τῶν συχνῶν ἐπισκέψεων στὸ Ἅγιον Ὄρος. Κοσμεῖται ἀπὸ τὴν σπάνια ἀρετὴ τῆς **ἀληθοῦς ταπεινώσεως**, ἡ ὁποία τὸν συνώδευε σὲ ὅλη τὴν ἔνδοξη καὶ πολὺπαθη ζωὴ του.

Μὲ τὶς συγγραφές του καὶ τὰ κηρύγματα του συνήρπαζε καὶ ἠλέκτριζε τοὺς πάντας. Ἡ παρουσία του καὶ μόνον ἐσήμανε πνευματικὸ συναγερμὸ! Τὴν δεκαετία τοῦ '20 ἔγραψε μερικὰ ἀπὸ τὰ πλέον πνευματικὰ καὶ ἀξιόλογα ἔργα του: τὶς περίφημες *«Προσευχὲς παρὰ τὴν Λίμνην»*, τὸ ἐκπληκτικὸ συναξαριακὸ *«Πρόλογος τῆς Ἀχρίδος»*, τὶς θαυμάσιες *«Ὀμιλίαις»* του στὰ Εὐαγγέλια τῶν Κυριακῶν καὶ τῶν Μεγάλων Ἑορτῶν.

Μὲ τὸ ἀπαράμιλλο ποιμαντικὸ του ἔργο γίνεταὶ ὁ ἀγαπητὸς πνευματικὸς πατέρας ἑνὸς ὀλοκληροῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον σαγηνεῦει μὲ τὴν ἀγάπην του, μὲ τὸ ἀσκητικὸ του ἦθος καὶ παράδειγμα, καὶ μὲ τὴν προφητικὴ του διαίσθησι. Ὁ κάθε λόγος του ἐνέχει μία ἀσυνθήιστη δύναμι καὶ ζωντάνια, διότι μεταδίδει Ζωή· εἶναι πλημμυρισμένος ἀπὸ θεία σοφία καὶ προσευχητικὴ εὐωδία καὶ χάρι, γι' αὐτὸ ἀγγίζει τὰ βάθη τοῦ κάθε ἀνθρώπου ποὺ διψᾷ γιὰ τὸν Θεὸ καὶ πεινᾷ γιὰ τὴν αἰωνιότητα!... Εἶναι

καὶ ἀναγνωρίζεταὶ ὄντως ὡς ὁ **«νέος Χρυσόστομος»!**...

Ὁ Ἐπίσκοπος Νικόλαος θέτει ὑπὸ τὴν προστασία καὶ καθοδήγησίν του τὴν δυναμικὴ πνευματικὴ κίνησι τῶν λαϊκῶν Χριστιανῶν **«Θεο-ευχιτῶν»**, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὀργανωμένοι σὲ Ἀδελφότητες γιὰ μία υπεύθυνη βίωσι τῆς πνευματικῆς ζωῆς ταυτόχρονα μὲ τὴν ἱεραποστολικὴ καὶ φιλανθρωπικὴ δρᾶσι, καὶ τοὺς δίδει καθαρὰ ὀρθόδοξο παραδοσιακὸ προσανατολισμό.

Μὲ τὴν πνευματικὴ καθοδήγησιν τοῦ φιλομονάχου Ἐπισκόπου ἀναζωογονήθηκε καὶ ὁ Μοναχισμὸς, τοῦ ὁποῖου ἡ ἄνθησις ἐνεδυναμώσε ἐν γένει τὴν πνευματικὴ ζωὴ ὅλης τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι ἀξιοσημείωτο, ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Νικόλαος ἦταν ἀντίθετος στὴν Καινοτομία τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἀγαποῦσε καὶ βοηθοῦσε τοὺς Ὁρθοδόξους Ἑλληνας, τοὺς ἐμμένοντας στὴν Ἑορτολογικὴ Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας. Στὴν Προσνοδικὴ Διάσκεψιν τῆς Μονῆς Βατοπεδίου



τοῦ Ἁγίου Ὁρους τοῦ 1930, ὡμίλησε ἀπεριφράστως γιὰ δημιουργία **«κάποιου εἴδους Σχίσματος»** στὴν Ἐκκλησία, λόγῳ τῆς βεβιασμένης, ἀστόχου καὶ σκανδαλώδους Καινοτομίας.

Ἐπίσης, ἰδίως μετὰ τὸν καταστροφικὸ Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, ἦταν αὐστηρὸς κριτὴς τοῦ χρεωκοπημένου Δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ. Μὲ ἰδιαίτερη δύναμι ἀγωνίσθηκε καὶ κατὰ τοῦ χαρακτηριζομένου ἀπὸ τὸν ἴδιο «νέου ἀρειανισμοῦ», ὡς τοῦ πλέον ὑποῦλου καὶ ἐπικινδύνου «ἐσωτερικοῦ» ἐχθροῦ τοῦ Χριστιανισμοῦ: τοῦ Τεκτονισμοῦ/Μασωνισμοῦ!

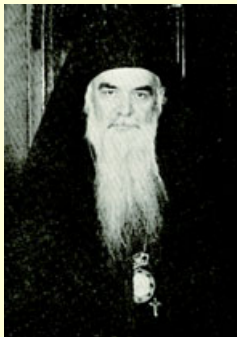
Τὸ 1934 μετεφέρθη στὴν ἀρχική του ἐπισκοπικὴ ἔδρα τῆς Ζίτσης, ἡ δὲ μεγάλη καὶ ἐντυπωσιακὴ δρᾶσις του –ὁ ἴδιος ἔλεγε χαριεντιζόμενος ὅτι ἡ Δικαιοδοσία του δὲν γνώριζε γεωγραφικὰ ὄρια– ἤγειρε ἐναντίον του πολλοὺς ἐχθροὺς καὶ ἀντιζήλους...

Τὸ 1941 οἱ στυγνοὶ κατακτητὰ τῆς χώρας τοῦ Γερμανοὶ τὸν συνέλαβαν καὶ τοῦ ἐπέβαλαν περιορισμό, τὸ δὲ 1944 ἐστάλη στὸ φρικτὸ στρατόπεδο συγκεντρώσεως τοῦ Νταχάου στὴν Γερμανία, ὅπου ὑπέστη δεινὰ κολαστήρια! Ἐπέπρατο ὁ ἐκλεκτὸς δούλος τοῦ Θεοῦ νὰ βαστάξῃ τὰ «σπίγματα» τοῦ μαρτυρίου ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ...

Μετὰ τὴν θαυματουργικὴ ἀπελευθέρωσί του, τὸν Μάιο τοῦ 1945, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ πλέον στὴν πατρίδα του. Ἦδη ἦταν ἀπὸ τὸ νέο ἀθεϊστικὸ καθεστῶς, ἀπὸ «τὴν νέα τυραννία», ὅπως ὠνόμαζε ὁ ἴδιος τὸν Κομμουνισμό, ἀνεπιθύμητο πρόσωπο...

Μετέβη λοιπὸν στὴν Ἀμερική τὸ 1946 καὶ συνέχισε, παρὰ τὴν κατεστραμμένη πλέον ὑγεία του, τοὺς ἴδιους ἀποστολικοὺς πόνους καὶ καμάτους μεταξὺ τῶν μεταναστῶν συμπατριωτῶν του καὶ γενικὰ τῶν Ὁρθοδόξων, ἀδιακρίτως ἐθνικότητας.

Ἐδίδαξε ἐπὶ τρία ἔτη στὴν Ἱερατικὴ Σχολὴ τῆς σερβικῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σάββα



στὸ Λίμπερτβιλ τοῦ Ἰλλινόϊς καὶ ἀπὸ τὸ 1951 ἐγκαταστάθηκε στὴν ρωσικὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Τύχανος στὴν Πενσυλβάνια, ὅπου καθωδηγοῦσε τοὺς Μοναχοὺς καὶ ταυτόχρονα διηύθυνε τὸ Θεολογικὸ Σεμινάριο τῆς Μονῆς γιὰ τοὺς μέλλοντας Ὁρθοδόξους Κληρικοὺς τοῦ Νέου Κόσμου.

Τὸ πρόγραμμά του ἦταν ὅπως πάντοτε ὑπερπλήρες. Οἱ δυσκολίες ὅμως καὶ τὰ προβλήματα δὲν

τὸν ἀποθάρρυναν ποτέ. Αἰσθανόταν ἔντονα τὴν Θεία Παρουσία κάθε στιγμῆς τῆς ζωῆς του καὶ αὐτὸ τοῦ ἔδιδε δύναμι καὶ χαρὰ. Στους σπουδαστὰς του, οἱ ὅποιοι ἀποροῦσαν πῶς ἀνταπεξέρχεται στὰ καθήκοντά του μέσα στὸν συνεχῆ περισπασμὸ ὅλης τῆς ἡμέρας, ἀπαντοῦσε μὲ ἕνα χαμόγελο ἱκανοποιήσεως: «*Ὁμως, ἡ νύκτα εἶναι ὅλη ἰδική μου!*»... Καταλάβαιναν, ὅτι ἐννοοῦσε τὸ ἀπερίσπαστο «δόσιμό» του σὺς πιδὸ ἀγαπημένες του ἐνασχολήσεις: **προσευχὴ καὶ συγγραφή...**

Τὰ ἔργα του ἀνέρχονται σὲ εἴκοσι (20) ὀγκώδεις τόμους (!) καὶ ἡ διδασκαλία του ρεεὶ γάργαρη, ὡς «πηγὴ ὕδατος ζωῆς». Ὅλα τὸν ἐδίδασκαν καὶ μέσῳ ὅλων ἐδίδασκε.

Ἦταν ὄντως ἕνας Θεοφόρος καὶ Χριστοφόρος: «*Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός!*»!...

Προσευχόμενος τὸ πρωῒ τῆς Κυριακῆς, 5.3.1956 ἐκ. ἡμ., στὸ ταπεινὸ κελλάκι του, καὶ προετοιμαζόμενος γιὰ νὰ λειτουργήσῃ, παρέδωσε τὴν ἀγία ψυχὴ του στὰ χέρια τοῦ μεγάλου Ἁγιοπνεύματος.

Θὰ λειτουργῆ ἴπλέον στὸ Ὑπερουράνιο Θυσιαστήριο μὲ τοὺς μεγάλους Ἁγίους Ἱεράρχας, Ὁμολογητὰς καὶ Πατέρας, καὶ θὰ ἐνθυμῆται ὄχι μόνον τὸν λαὸ του, ἀλλὰ καὶ ὅλους ὅσοι τὸν ἐπικαλοῦνται, δεόμενοι αὐτοῦ εὐλαβῶς:

«Πάτερ νέε Ἱεράρχα Νικόλαε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν!»



Φυλακὴ τῆς Καρδίας

«Πᾶση φυλακῇ τήρει σὴν καρδίαν, ἐκ γὰρ τούτων ἔξοδοι ζωῆς»

(Παροιμ. δ' 23)



Στὴν καρδιά εἶναι ἡ θέλησις, στὴν καρδιά εἶναι ἡ ἀγάπη, στὴν καρδιά εἶναι ἡ κατανόησις, στὴν καρδιά εἶναι τὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας καὶ Θείας Τριάδος. Ἡ καρδιά εἶναι ὁ οἶκος τοῦ Πατρός, τὸ ἱερὸν τοῦ Υἱοῦ καὶ τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ Θεὸς θέλει τὴν καρδιά: «**Γιέ μου, δός μοι σὴν καρδίαν**» (Παροιμ. κγ' 26). Ἄς ἀναποδογυρίσουν τὰ βουνά, ἄς στεγνώσουν οἱ θάλασσοι, ἄς σὲ ἐγκαταλείψουν οἱ φίλοι σου, ἄς χαθῆ ὁ πλοῦτος σου, ἄς φαγωθῆ τὸ σῶμα σου ἀπὸ σκουλήκια, ἄς σὲ περιλούσῃ ὁ κόσμος με ὅλες τίς κοροϊδίες ποῦ ἔχει, μὴ φοβᾶσαι· μόνον φύλαξε τὴν καρδιά σου, φύλαξε καὶ ἔνωσέ τὴν με τὸν Κύριο καὶ δῶσε τὴν στὸν Κύριο. Ἀπὸ τὴν καρδιά προέρχεται ζωὴ ἀπὸ ποῦ ἡ ζωὴ στὴν καρδιά θὰ προέλθῃ, ἂν

ἡ πνοὴ τοῦ Κυρίου καὶ ἡ Πηγὴ τῆς Ζωῆς, ὁ Θεός, δὲν κατοικεῖ σὲ αὐτῇ;

«**Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ ἐκβάλλει ἀγαθὰ, καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ πονηροῦ θησαυροῦ ἐκβάλλει πονηρὰ**» (Ματθ. ιβ' 35). Αὐτοὶ εἶναι οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου, ὁ Ὅποιος πληροῖ τὸν θησαυρὸ τῆς καρδιάς σου με τὰ πλούτη Του. Τί εἶναι αὐτὸς «**ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος**»; Εἶναι ὁ ἀγαθὸς θησαυρὸς τῆς καρδιάς. Καὶ τί εἶναι «**ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος**»; Εἶναι ὁ πονηρὸς θησαυρὸς τῆς καρδιάς. «**Ἐκ γὰρ τῆς καρδιάς [τοῦ πονηροῦ ἀνθρώπου] ἐξέρχονται διαλογισμοὶ πονηροί, φόνοι, μοιχεῖαι, πορνεῖαι, κλοπαί, ψευδομαρτυρίαι, βλασφημῖαι**» (Ματθ. ιε' 19)· καὶ ἀπὸ τὴν ἀγαθὴ καρδιά ἐκπορεύονται «**ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια**» (Γαλάτ. ε' 22-23). Βλέπεις τί μέγαν ἀποθηκευτικὸς χῶρος εἶναι ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου; Βλέπεις πόσα μποροῦν νὰ προσαρμωθοῦν στὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου;...

Ἡ ἀδελφέ, ὁ Θεός, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τὸ Ἴδιο, ὅταν τὸ παρακαλῆς, μπορεῖ νὰ χωρέσῃ στὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Ὅχι μόνον μπορεῖ, ἀλλὰ καὶ θέλει. Περιμένει μόνον ἐσένα νὰ προετοιμάσῃς τὴν καρδιά σου γι' Αὐτό. Νὰ τὴν μετατρέψῃς σὲ Ναό, διότι ὁ Θεός, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα μόνον σὲ Ναό κατοικεῖ!...

Ὅπως ὁ ὄφις προστατεύει τὴν κεφαλὴ του, ἔτσι καὶ σὺ ἐπίσης υἱέ, φύλαξε τὴν καρδιά σου. Πάνω ἀπ' ὅλα ποῦ φυλάσσονται, υἱέ, φύλαξε τὴν καρδιά σου! Διότι στὴν καρδιά εἰσέρχεται ζωὴ καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἐξέρχεται ζωὴ, ζωὴ ποῦ προέρχεται ἀπὸ τὸν Ζῶντα Θεό.

Ἡ Ζωοδότα Κύριε, βοήθησέ μας νὰ φυλάξουμε τίς καρδιές μας γιὰ Σένα, γιὰ Σένα τὸν Κύριο! Σοὶ πρέπει δόξα καὶ εὐχαριστία εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν!

Προσευχὴ Κατανυκτικὴ τοῦ Ἁγίου Ἐπισκόπου Νικολάου

Κύριε Ἰησοῦ, Υἱέ Θεοῦ, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν! Συγχώρησόν με, Κύριε, συγχώρησον τὰ ἀμέτρητά μου πταίσματα. Καθάρισόν με τῇ δυνάμει Σου, διάθρεψόν με διὰ τοῦ Ζωοπαρόχου Ἄρτου Σου, εἰσελθε ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου ὡς Ζωογόνος, Καθαρὸς Ἄηρ εἰς πνιγηρὸν δωμάτιον, καὶ θεραπευθήσομαι – θεραπευθήσομαι καὶ ζήσομαι. Ἀμήν!...

Ἐκ τῶν Θαύματων τῶν Ἁγίων μας Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης

Απὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου θέλω νὰ εὐχαριστήσω τὸν Ἅγιο Κυπριανὸν γιὰ τὴ βοήθειά του.

Ἐδῶ καὶ ἀρκετὸ καιρὸ μὲ ταλαιπωροῦσαν ἐφιάλτες. Ἔβλεπα στὸν ὕπνο μου πολλὰς φορὲς τὸ σατανᾶ, καὶ κάθε φορὰ ἐμφανιζόταν μὲ διαφορετικὴ μορφή. Στὴν ἀρχὴ μὲ κυνηγοῦσαν κακοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν νὰ μὲ πιάσουν. Ξυπνοῦσα ἀπὸ τὸ φόβο μου καὶ πολλὰς φορὲς νόμιζα ὅτι ὑπῆρχαν κακὰ βλέμματα ποὺ μὲ κοιτοῦσαν γύρω-γύρω καὶ ψιθυρίσματα ὅτι θὰ μὲ πιάσουν καὶ ὅτι μὲ ἔχουνε στὰ χέρια τους...

Ἦμουν γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ κλεισμένη στὸν ἑαυτὸ μου, δὲν ἤθελα νὰ δῶ κόσμον, δὲν μὲ ἐνδιέφερε τίποτα γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου...

Ἡ μητέρα μου βρῆκε τὸ τηλέφωνο τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ καὶ τὴν ἴδια μέρα πῆρε τηλέφωνο. Παρακάλεσε νὰ γίνω Πανακλήσις στὸ ὄνομά μου.

Τὴν πρώτη Τετάρτη (ποῦ ἐγένετο ἡ Πανακλήσις) δὲν εἶδα καμμιά διαφορὰ. Δυὸ

μέρες ἀργότερα εἶδα στὸν ὕπνο μου δαίμονες νὰ μὲ κυνηγᾶνε καὶ πάλι, μόνον αὐτὴ τὴ φορὰ—καὶ γιὰ πρώτη φορὰ—ἦρθε κάποιος «ἄνθρωπος» ποὺ μπορούσε καὶ ἔδιωχνε αὐτοὺς τοὺς δαίμονες. Ἦταν αὐτὸς ποὺ κοντὰ του βρῆκα προστασία καὶ σιγουριά. Μὲ τὴ δική μου προσευχὴ ἦταν ἀδύνατο νὰ τοὺς διώξω. Αὐτὸς ὁ «ἄνθρωπος» ἦταν ἀμίλητος, δὲν προσπάθησε οὔτε μὲ λόγια, ἀλλὰ οὔτε μὲ πράξεις νὰ τοὺς διώξει. Ἡ παρουσία του καὶ μόνον ἔκανε τοὺς δαίμονες νὰ φοβούνται νὰ πλησιάσουν...

Ὅταν ξύπνησα, σκέφτηκα ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ εἶχα κάποιον ποὺ μὲ προστάτεψε. Νομίζω ὅτι ὁ Ἅγιος Κυπριανὸς μὲ βοήθησε. Σκέφτηκα ὅτι ἦταν ἓνα σημάδι ποὺ ἔδειχνε ὅτι θὰ πάνε ὅλα καλύτερα...

Σήμερα εἶναι ἡ τρίτη Πανακλήσις καὶ νοιώθω καλύτερα. Τὸν εὐχαριστῶ γιὰ ἀκόμη μιὰ φορὰ γιὰ τὴν βοήθειά του!

Μὲ σεβασμὸ καὶ χίλια εὐχαριστῶ
Ἀναστασία Ἀθανασιάδου, Germany



Βιβλιοπωλεῖον - Ἐκκλησιαστικὰ εἶδη

«ΝΕΟ ΘΑΒΩΡ»

Ἐκδόσεις - Ἐκδόσεις -

Ἁγιογραφίες - Εἰκόνες

→ Διατίθενται καὶ ἄλλες οἱ ἐκδόσεις καὶ οἱ ὀπτικο-ακουστικὲς παραγωγὲς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Κυπριανοῦ Φυλῆς Ἀττικῆς.

• Ἰκτίνου 4

(ὄπισθεν παλαιοῦ Δημαρχείου Ἀθηνῶν)

• τηλ./fax: 210 52 27 096

Ἡ καθιέρωσις τοῦ Σταυροῦ γιὰ τὸν κεντρικὸ τρούλλο τοῦ προκυνηματικῆς Ναοῦ

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς Α΄ Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, 26.5.2003 ἐκ. ἡμ., στὴν Ίερά Μονή Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν ἔδρα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας, ἐτελέσθη ἡ «Ίερά Ἀκολουθία Ἐπὶ Καθιερώσει Σταυροῦ διὰ τὸν Τρούλλον Ἱεροῦ Ναοῦ».



Ἡ Ἀκολουθία αὐτὴ εἶναι πρωτότυπος καὶ διεμορφώθη ἀπὸ τὴν Ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς βάσει καὶ τῆς πράξεως ἄλλων Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν.

Ὁ μεγαλοπρεπὴς Ἱερός Ναός, ὁ ὁποῖος ἀνεγείρεται στὸν προσκυνηματικὸ κῶρο τῆς Μονῆς, ἔχει ἤδη λάβει τὴν πλήρη ἐξωτερικὴ του μορφή, μὲ ἕναν κεντρικὸ καὶ δύο μικροτέρους τρούλλους.

Κατὰ τὴν «*Τάξι*», ἐτελέσθη Ἀγιασμός καὶ καθιερώθηκε μὲ εἰδικὲς Δεήσεις ὁ μεγάλος Σταυρός, ὁ ὁποῖος προορίζεται γιὰ τὸν κεντρικὸ τρούλλο τοῦ Ναοῦ.

Τὴν Ίερά Ἀκολουθία ἐτέλεσε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανός, Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὁ ὁποῖος ἀνῆλθε (ἀνυψώθηκε) στὴν κορυφὴ τοῦ ὕψους εἴκοσι (20)

μέτρων τρούλλου μὲ εἰδικὸ γερανοῦ καὶ ἐποθεῖται τὸν Σταυρὸ.

Τὸ σύμβολο τῆς νίκης τῆς Πίστεώς μας δεσπόζει πλέον στὸν σύνολο κῶρο, φυλάσσει καὶ προστατεύει αὐτόν, ἐγγυόμενο τὴν ὁμαλὴ καὶ αἰσία ὀλοκλήρωσι τῶν ἐργασιῶν ἀνοικοδομήσεως, οἱ ὁποῖες ὑπολείπονται.



Στὴν ἱστορικὴ καὶ ὄντως «θεαματικὴ» αὐτὴ ἱερά Τελετὴ παρέστησαν ἑκατοντάδες πιστοί, προσκυνηταὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ πρῶην Ὑπουργὸς κ. Ἀθανάσιος Ξαρχᾶς, ὁ Δήμαρχος Φυλῆς κ. Δημήτριος Μπουραῖμης καὶ ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Φυλῆς κ. Ἀναστάσιος Ἀραμπατζίδης.



Χειροτονία Διακόνου

ΤΗΝ Κυριακή τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Α΄ Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, 26.5.2003 ἐκ. ἡμ., στήν Ἱερά Μονή Ἁγίων Κυπριανοῦ καί Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ὠρωποῦ καί Φυλῆς κ. Κυπριανός χειροτόνησε εἰς Διάκονον τόν εὐλαβέστατο Ἀθανάσιο Κανατσούλη, 33 ἐτῶν, ἔγγαμο, προκειμένου νά ὑπηρετήσῃ στίς μεγάλες ποιμαντικές ἀνάγκες τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως.



Ὁ νέος Διάκονος, ὁ ὁποῖος παράλληλα ἐργάζεται ὡς Δημοτικός Ὑπάλληλος μέ τήν εἰδικότητα τοῦ μηχανοτεχνίτου, παρακολουθεῖ τήν σειρά μαθημάτων τοῦ Θεολογικοῦ Σεμιναρίου Ἐπιμορφώσεως Κληρικῶν καί ὑποψηφίων Κληρικῶν τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ὠρωποῦ καί Φυλῆς. Τό Σεμινάριο λει-



τουργεῖ μέ τήν εὐλογία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Κυπριανοῦ ἤδη ἀπό τό περασμένο Φθινόπωρο καί ἐδρεῖται στήν Ἱερά Μονή Ἁγίου Κυπριανοῦ Φυλῆς Ἀττικῆς.



**Ἐνισχύσατε τήν ἀνέγερσιν τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ
τῶν Ἁγίων μας Κυπριανοῦ καί Ἰουστίνης!...**



- Ἐμβάσματα ἀποστέλλονται μέ ταχυδρομική ἐπιταγή στήν διεύθυνσι:
Ἱερά Μονή Ἁγίου Κυπριανοῦ, Τ.Θ. 46006 - ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ 133 10, ΕΛΛΑΣ,
- ἢ κατατίθενται στόν ἀριθμό λογαριασμοῦ
Ἐθνικῆς Τραπεζῆς Ἑλλάδος: 074/29600013
(στοιχεῖα Τραπεζῆς γιά τούς ἀδελφοῦς μας ἀπό τό Ἐξωτερικό:
NATIONAL BANK OF GREECE S.A. ETHNGRAA XXX)

Τὸ Χριστιανικὸ Βυζάντιο Ζή!...

Η συμπλήρωσις 550 ἐτῶν ἀπὸ τῆς Ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀποτελεῖ ἄφορμὴ γόνιμου προβληματισμοῦ γιὰ τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον μας, ὡς Ὁρθοδόξων καὶ ὡς Ἑλλήνων.

Εἴμεθα ἐνωμένοι πνευματικὰ μὲ τὸ παρελθόν μας καὶ κατέχομε τὸν θησαυρὸ τῆς κληρονομίας τῆς Πίστεως, ἀλλ' ἐπίσης καὶ τῆς γλώσσης καὶ τῆς ταυτότητος τῆς λεγομένης Βυζαντινῆς, καὶ ὀρθότερα, Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας.

Ἡ Πόλις ἔπαισε, σύμφωνα μὲ τὰ ἀνεξερεύνητα κρίματα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὸ **Χριστιανικὸ Βυζάντιο ζή**, τὸ μυστικὸ φῶς ποὺ καταύγασε τὴν ὑπερχιλιόχρονη Ρωμησοῦνι ἐξακολουθεῖ νὰ φωτίζει καὶ νὰ ὀδηγῇ ἀνθρώπους καὶ λαοὺς, ἡ Ἐκκλησία συνεχίζει νὰ πορεύεται μέσα στὴν ἱστορία, κατευθυνομένη ἀταλάντευτα πρὸς τὴν αἰωνιότητα, πρὸς τὴν ὑπερκόσμιο Βασιλεία τοῦ Θεοῦ...

■ Ἡ θεία Πρόνοια ὠδήγησε τὸν Μέγα Κωνσταντῖνο στὴν δημιουργία μιᾶς πρωτεύουσας καθαρὰ Χριστιανικῆς, τῆς κατ' ἐξοχὴν «Πόλεως» τῆς οἰκουμένης ὅλης, ἡ ὁποία διεδραμάτισε ἕναν μοναδικὸ ρόλο στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κόσμου.

Ἡ Νέα Ρώμη ἦταν περισσότερο ὁμορφὴ ἀπὸ τὴν παλαιά, ἀποτελοῦσε τὴν ἔδρα τῆς ὀρθῆς Πίστεως, ἀντανაკλοῦσε τὴν προσπάθεια μεταμορφώσεως, μέσα στὸν χρόνο καὶ τὴν ἱστορία, τοῦ κόσμου αὐτοῦ τῆς πώσεως, ὁ ὁποῖος ποθοῦσε νὰ συμμετάσχη ἀπ' ἐντεῦθεν στὴν μὴ ἐπίγειο Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ μορφές καὶ οἱ θεσμοὶ τῆς **Νέας Ρώμης** ἔπαιε νὰ διαπεραστοῦν ἀπὸ τὸ μεταμορφωτικὸ Φῶς τῆς **Νέας Ἱερουσαλήμ**, ὥστε νὰ ἀντιφεγγίζον κατὶ ἀπὸ τὴν Θεανθρώπινη πραγματικότητα τοῦ Σαρκαθέντος Θεοῦ.

Τὸ «ἐπίτευγμα» αὐτὸ ὄντως ἐκπληρώθηκε ἐν πολλοῖς –παρὰ τὶς ἱστορικὲς ἀντιξοότητες, τὶς ποικίλες «ἀντιστάσεις» καὶ τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες–, στοὺς ἀναριθμήτους γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους Ἀγίους, οἱ ὁποῖοι διέλαμψαν στὴν Πόλι ἢ ἐσχετίσθησαν μὲ Αὐτήν, στὴν ἔνδοξη καὶ τραγικὴ ζωὴ τῆς Πρωτοθρόνου Ἐκκλησίας τῆς καὶ στὴν μοναδικὴ συμβολὴ τῆς στὸν καθορισμὸ τοῦ δόγματος καὶ τῆς λατρείας, στὸν πολιτισμὸ καὶ τὰ μνημεῖα ποὺ παρήγαγε, μὲ ἀποκορύφωμα βεβαίως τὸν περίφημο Ναὸ τῆς Ἁγίας τοῦ Θεοῦ Σοφίας, στὴν διάδοσι τῆς Πίστεως καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ σὲ ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου...

Ἡ θρυλικὴ Ἁγία-Σοφία, αὐτὸς ὁ ὄντως θρόνος τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ καρδιά καὶ τὸ ἀγλαΐσμα τῆς Χριστιανοσύνης, «ὁ οὐρανὸς στὴν γῆ» καὶ «ὁ δεῦτερος παράδεισος» (Ἰωάννης Εὐγενικός), τὸ σύμβολο τῆς βαθύτερας ἐλπίδος καὶ προσδοκίας τοῦ Βυζαντίου, ἀποτελεῖ **πράγματι ἐντυπωσιακὴ μαρτυρία ἀποκαλύψεως τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐνσαρκώσεως**, μαρτυρία τοῦ Σαρκαθέντος Θεοῦ, τῆς Αἰωνίας Σοφίας τοῦ Θεοῦ, τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου, ὁ ὁποῖος «σὰρξ ἐγένετο», γιὰ νὰ σώσῃ καὶ νὰ θεώσῃ τὸν ἄνθρωπο!...

Ἡ Πόλις ἀνατέθηκε στὸν Σωτῆρα Χριστὸ γιὰ τὴν φύλαξι καὶ προστασία τῆς καὶ ἡ Παναγία Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡ Ὁδηγήτρια ὠρίσθηκε ὡς Πολιοῦχος τῆς.

Ἐφ' ὅσον ἡ Αὐτοκρατορία πίστευε στὸν Ἀληθινὸ Θεὸ καὶ ἐστηρίζετο κυριολεκτικὰ στὴν ὀρθὴ Πίστι, ὑπῆρχε ἡ αἴσθησις στοὺς Βυζαντινοὺς, ὅτι θὰ ἔπαιε νὰ εἶναι αἰώνια. Ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρξε ἕνας σαφῆς «ἐσχατολογικὸς προσορισμὸς»...

Σύμφωνα μὲ τὴν ἰδανικὴ θεώρησι τῶν πραγμάτων, Πατριάρχης καὶ Αὐτοκράτωρ ἐνσάρκωναν δύο ἀλληλοσυμπληρούμενες ἐξουσίες, οἱ ὁποῖες ἀπέβλεπαν στὸ κοινὸ πνευματικὸ καὶ ὑλικὸ καλὸ τῶν πολιτῶν, καὶ ἡ ἀρμονικὴ τους συμβίωσις ἀποτελοῦσε ὑπερτάτη ἐγγύησι εὐπραγίας καὶ εὐζωΐας.

“Ὁμως, ἡ σύνδεσις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, ἡ θαυμαστὴ αὐτὴ «συμφωνία» τους, ἐδραζόταν στὸ θεμέλιο τῆς Ἀληθείας. Ἡ Πίστις τῆς Ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας ἀνεγνωρίζετο ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν, καὶ ἡ παρέκκλισίς τους ἀπὸ τὸ δόγμα καὶ τὸ ἦθος τῆς Ἐκκλησίας θὰ ἐπέφερε ὅπωςδήποτε ὀδυνηρὰ ἀποτελέσματα εἰς ὅλους.



Μὲ ἄλλα λόγια, οἱ Χριστιανοὶ Ρωμαῖοι πολῖτες τῆς Αὐτοκρατορίας, οἱ ὁποῖοι μάλιστα συνεδέοντο πολιτιστικῶς διὰ τῆς κοινῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, θὰ ἀποτελοῦσαν τὸν νέο «περιούσιον λαόν» τοῦ Κυρίου, μόνον ὅσο θὰ παρέμεναν πιστοὶ καὶ συνεπεῖς φύλακες καὶ τηρητὲς τῆς «Καινῆς Διαθήκης», τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς.

■ Ἡ πρώτη ἄλωση τῆς Πόλεως πραγματοποιήθηκε τὸ 1204 ἀπὸ τοὺς Σταυροφόρους τῆς Δύσεως, καὶ ἀπὸ τότε ἡ ἐξασθενημένη Αὐτοκρατορία δὲν ἔπαυσε νὰ διεξάγῃ σκληρὸ διμέτωπο ἀγῶνα κατὰ τῆς τουρκικῆς ἀπειλῆς τῶν μουσουλμάνων ἐξ Ἀνατολῶν καὶ κατὰ τῆς ἀρπακτικῆς βουλμίας τῶν ψευδοχριστιανῶν ἐκ Δύσεως.

Ἡ τελικὴ πτώσις τὴν 29ην Μαΐου τοῦ 1453 ἦλθε κατόπιν καὶ τῆς μακραίωνος λατινικῆς ὑπονομεύσεως καὶ διαβρώσεως τῶν βυζαντινῶν δυνάμεων καὶ τῆς βυζαντινῆς κοινωνίας, Κράτους καὶ Ἐκκλησίας...

■ Ὅπως γνωρίζουμε, ἡ ἱστορία τοῦ ἀρχαίου Ἰσραὴλ, σύμφωνα μάλιστα μὲ τὴν προφητικὴ ἐρμηνεία της, δὲν ἦταν μία τυχαία πλοκὴ γεγονότων, ἀλλὰ μία ἀποκάλυψις τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸν σκοπὸ τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου. Καὶ ἡ ἱστορία τῆς Χριστιανικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας καὶ ἰδίως τὸ τελικὸ «πάθημά» της, ἡ τραγικὴ Πτῶσις της, πρέπει νὰ θεωρηθοῦν μέσα ἀπὸ μία εὐρύτερη πνευματικὴ σκοπιά, πέραν τῶν κατηγοριῶν τῆς ἀναπόδραστης ἱστορικῆς αἰτιοκρατίας ἢ τῆς δικαίας θείας ἐγκαταλείψεως γιὰ τὴν ἀμετανοησία καὶ ἀποστασία της.

Ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι λαοί, καὶ ὄχι μόνον οἱ Βυζαντινοί, ἔδλεπαν καὶ βλέπουν τὸ «πεπρωμένο» τους νὰ εἶναι ὑπὸ κάποια ἔννοια ὅμοιο μὲ αὐτὸ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τηρουμένης βεβαίως ἀνεπαφῆς τῆς μοναδικότητος τοῦ σωτηριόδου Θεανδρικοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Οἰκονομίας: στὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ, λοιπόν, βλέπουν τὰ δικά τους πάθη, στὸν θάνατο τοῦ Χριστοῦ βλέπουν τὸν δικὸ τους θάνατο, καὶ στὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ βλέπουν τὴν δική τους Ἀνάστασι.

Γιὰ τοὺς Ὁρθόδοξους, ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ ἔσχατο καὶ τὸ ὑπέρτατο κριτήριον καὶ νόημα τοῦ παντός. Ἡ συλλογικὴ συμμετοχὴ στὴν Κένωσι καὶ στὰ Πάθη Του, ἐγγυᾶται τὸν Συνδοξασμὸ Του.

Ἐπ’ αὐτὴν τὴν ἔννοιαν, μποροῦμε νὰ εἰποῦμε ὅτι ἡ πτῶσις τῆς Βασιλίδος τῶν Πόλεων ἀποτελεῖ τὴν ὁρατὴ συμμετοχὴ της στὸ Πάθος, ἀλλὰ καὶ στὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπιβεβαιώνει τὴν ἐσχατολογικὴ ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι «οὐκ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν» (Ἐβρ. ιγ’ 14).

Ἡ πτῶσις τῆς Πόλεως «ἀντιπροσωπεύει ὄντως ἓνα ἀνοικτὸ τραῦμα στὴν Ὁρθόδοξη Χριστιανικὴ συνείδησι, ἀλλὰ καὶ ἀποτελεῖ ἐπιβεβαίωσι τῆς αἰωνίου ἀληθείας, ὅτι τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου παράγει (παρέρχεται)», καὶ ὅτι ἡ μὴ ταυτιζομένη μὲ κάποια πόλι, ἔθνος ἢ ἐπίθεσι βασιλεία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἢ ἄρα στὰ πάθη τῶν τέκνων της, εἶναι καὶ θὰ παραμείνῃ ἀκαταγώνιστος καὶ ἀήττητος!...

Ἡ μνήμη τῆς Ἀλώσεως μᾶς ὀδηγεῖ σὲ μία εὐλαβικὴ προσκύνησι τῶν τραυμάτων τοῦ Σταυρωθέντος Κυρίου τῆς Δόξης, καὶ τρέφει καὶ ἐνδυναμώνει τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν βεβαιότητα τῆς νίκης τῆς Πίστεως ἐπὶ τοῦ κόσμου, καὶ τῆς νίκης τῆς Ἀναστάσεως ἐπὶ τῶν φθοροποιῶν δυνάμεων τῆς πτώσεως καὶ τοῦ θανάτου, ἀνακαινίζουσα κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν ἴδια τὴν ζωσὰ Ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας.

• Τὸ Χριστιανικὸ Βυζάντιον πραγματικὰ ζῆ ἐκεῖ, ὅπου τὸ Σταυρο-αναστάσιμο ἦθος τῆς Ὁρθοδοξίας βιώνεται ἔμπρακτα καὶ παράγει καὶ μεταδίδει ἀληθινὴ Θεογνωσία, ρωμαϊκὸ φιλότιμον καὶ Θεανθρώπινο Πολιτισμὸ!...

Ἑορταὶ καὶ Πανηγύρεις



ΤΗΝ 9.5.2003 ἐκ. ἡμ., ἐώρτασε τὸ Ἱερὸ Μετόχιό μας τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Χριστοφόρου στὴν Χρυσοβίτσα Θέρμου Αἰτωλίας. Ἐλειτούργησε ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος.

ΤΗΝ Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος, 12.5.03 ἐκ. ἡμ., ἐπανηγύρισε τὸ Ἱερὸ Προσκύνημα Παναγίας Μυροβλυτίσσης Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς. Ἐλειτούργησε ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομος μετὸν Κτήτορα καὶ Ὑπεύθυνο τοῦ Προσκυνηματος σεβαστὸ π. Ἰωάννη Λερούνη καὶ ἄλλους Κληρικούς μας. Μεταξὺ τῶν πολυπληθῶν προσκυνητῶν στὶς ἐορταστικὲς ἐκδηλώσεις παρέστη καὶ ὁ Ἀντιδήμαρχος Ἀχαρνῶν κ. Δημήτριος Οὐρανός.



ΤΗΝ Πέμπτη τῆς Ἀναλήψεως, 23.5.2003 ἐκ. ἡμ., ἐπανηγύρισε ὁ Ἱερὸς Μετοχιακὸς Ναός μας στὴν Ἀνθούπολι Πατρῶν. Ἐλειτούργησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Κυπριανὸς μετὸν Ἐφημέριο π. Ἄγγελο Μουρλά καὶ ἄλλους Κληρικούς μας, παρουσία πολλῶν πιστῶν ἐκ Πατρῶν καὶ ἐξ ἄλλων περιοχῶν.

ΤΗΝ 27.5.2003 ἐκ. ἡμ., ἐώρτασε τὸ ταπεινὸ Ἱερὸ Ναυδριό μας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου τοῦ νέου Ὁμολογητοῦ καὶ Θαυματουργοῦ, στὰ Ἄνω Λιόσια Ἀττικῆς.



ΤΗΝ Δευτέρα του Ἁγίου Πνεύματος, 3.6.2003 ἐκ. ἡμ., ἐώρτασε ὁ Ἱερός Προσκυνηματικός Ναός τῆς Ἁγίας Τριάδος τῆς Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων Ἀφιδνῶν Ἀττικῆς, στήν ὁποίαν μονάζουν 30 Ἀδελφές, πολλές ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι ἄλλοδαπές, ὑπὸ τὴν σεβαστὴ Γερόντισσα Ταξιαρχία Μοναχί. Ἐλειτούργησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Κυπριανὸς μετὰ Κληρικούς μας, ἐν μέσῳ μεγάλου ἀριθμοῦ εὐλαδῶν προσκυνητῶν. Στὴν ἐορταστικὴ τράπεζα, στὸν περίβολο τῆς Μονῆς, παρεκάθησαν καὶ ὁ Δήμαρχος Φυλῆς κ. Δημήτριος Μπουραΐτης μετὰ μέλη τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου.



ΤΗΝ Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων, 9.6.2003 ἐκ. ἡμ., ἐπανηγύρισε τὸ Ἱερὸ Ἑσχασιτήριό μας στὰ Σφυρέϊκα Ἀργινίου. Ἐλειτούργησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Κυπριανὸς μετὰ τὸν Ὑπεύθυνου τοῦ Προσκυνημάτων Ἀρχιμ. π. Ἀθανάσιο Ἀγιοκυπριανίτη καὶ ἄλλους Κληρικούς μας καὶ προσήλθαν, ὅπως πάντοτε, ἀναρίθμητοι εὐσεβεῖς πανηγυρισταί.

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΗΜΕΡΑ, ἐπανηγύρισε καὶ ὁ Ἱερός Ναός μας τῶν Ἁγίων Πάντων στήν Πτολεμαῖδα. Ἐκεῖ ἐλειτούργησε ὁ παρεπιδημῶν στήν Ἑλλάδα Σεβ. Ἐπίσκοπος Σύνδνεϋ κ. Χρυσόστομος ἀπὸ τὴν Αὐστραλία.

• **ΣΤΗΝ** Κατερίνη ἐπίσης, κατὰ τὴν ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Πάντων στὸν πανηγυρίζοντα ὁμώνυμο Ἱερὸ Ναό, ἐλειτούργησε ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος μετὰ τοῦ Ἐφημερίου Αἰδεσμοῦ π. Βιταλίου Ἀλμανίδη.



ΤΗΝ 30.6.2003 ἐκ. ἡμ., ἐπανηγύρισε ὁ ἱστορικὸς Ἱερός Μετοχιακὸς Ναός μας τῶν Ἁγίων ἸΒ' Ἀποστόλων στὰ Κύματα τῆς Θεσσαλονίκης. Ἐλειτούργησε ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος μετὰ τὸν Ἐφημέριο Ἀρχιμ. π. Γλυκερίο Ἀγιοκυπριανίτη καὶ τὸν Αἰδεσμοῦ π. Βιτάλιο Ἀλμανίδη ἀπὸ τὴν Κατερίνη. Συμμετείχαν πολλοὶ πιστοὶ μας καὶ ἀπὸ ἄλλες περιοχὲς τῆς Βορείου Ἑλλάδος. Τὴν Πανήγυρι ἐτίμησε καὶ ὁ νέος Δήμαρχος Ἀξιοῦ κ. Δημήτριος Ζακαλιῆς, ὁ ὁποῖος παρέστη μετὰ μέλη τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου.

Τὸ ἐν «Κωνσταντινουπόλει Πανορθόδοξον Συνέδριον» τοῦ 1923

Ἔργο τοῦ «*ίκανοποιοῦντος ἀμαρτωλὰς θελήσεις καὶ ἰδιοτελεῖς ἐπιθυμίας ἀλλοδόξων ἐκκλησιῶν καὶ μυστικῶν ἑταιρειῶν*» Μελετίου Μεταξάκη

Κυνεπληρώθησαν ὀγδόντα (80) ἔτη ἀπὸ τὸ αὐτο-αποκληθῆν ὡς «*Πανορθόδοξον Συνέδριον*», τὸ συγκληθῆν τὴν 10.5 - 8.6.1923 ἀπὸ τὸν θεία παραχωρήσει πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Μελέτιο Μεταξάκη, τὸ ὁποῖο εὑρίσκεται στὰ θεμέλια τῆς **Οἰκουμενικῆς Κινήσεως** καὶ τῆς ἐορτολογικῆς διαιρέσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τὸ «*Συνέδριον*» ἀποτελοῦσε τὴν συνέχεια μιᾶς σειρᾶς προσπαθειῶν καὶ ἐνεργειῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἤδη τοῦ 20οῦ αἰῶνος, οἱ ὁποῖες ἀπέβλεπαν στὴν εἰσαγωγή ἑνὸς νέου πνεύματος, μιᾶς νέας ἐκκλησιολογικῆς θεωρήσεως καὶ αὐτοσυνειδησίας τῶν Ὁρθοδόξων ἐν σχέσει καὶ συναφείᾳ μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, μιᾶς ὄντως «*Νέας Ἐποχῆς*» στὰ πράγματα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ Πατριαρχείου τοῦ 1920 διεκήρυξε μὲ ἐπισημότητα τρόπον μίαν νέα αἴρεσι ἐν μέσῳ τῶν Ὁρθοδόξων: τὴν αἴρεσι τοῦ Παγχριστιανικοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἡ χριστιανικὴ ἐνότης ἐπεδιώκετο πλέον διὰ μέσου τῆς **Οἰκουμενικῆς Κινήσεως** μὲ νέες προϋποθέσεις καὶ μὲ σαφῶς ἀντορθόδοξα κριτήρια. Προτεινόταν μάλιστα μία σειρά συγκεκριμένων **μέτρων/βημάτων** προωθήσεως τῆς οἰκουμενιστικῆς αὐτῆς ἐνότητος, **μὲ πρῶτον τὸν καθορισμὸ ἑνὸς κοινοῦ Ἡμερολογίου, γιὰ τὸν συνεορτασμὸ καὶ τὴν προσέγγισι Ὁρθοδόξων καὶ Ἐτεροδόξων, διατηρουμένων ὁμῶς τῶν δογματικῶν διαφορῶν (Ἐορτολογικὸς Συγκρητισμὸς).**

Ὅταν στὸν Οἰκουμενικὸ Θρόνον ἀνῆλθε ὁ πολυπράγμων Μελέτιος Μεταξάκης, ὁ ὁποῖος τεκμηριωμένα ἔχει ἀ-

ποδειχθῆ ὅτι ἦταν *Μασῶνος, Νεωτεριστῆς καὶ Οἰκουμενιστῆς*, κατεβλήθη προσπάθεια ἐφαρμογῆς πρωτοφανῶν Καινοτομιῶν στὴν Ἁγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, σὲ ἐποχὴ μάλιστα τραγικῆς ἱστορικῆς συγκυρίας, ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκκλησιαστικῶς καὶ ἐθνικῶς πολυθρήνητη Μικρασιατικὴ Καταστροφὴ τοῦ 1922!...

Τὸ «*Συνέδριον*» τοῦ 1923, ἄμεσα συνδεδεμένο μὲ τὴν Ἐγκύκλιο τοῦ 1920, δὲν ἦταν βεβαίως «*Πανορθόδοξο*», ἐφ' ὅσον δὲν συμμετεῖχαν τὰ Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, ὅπως καὶ οἱ περισσότερες Τοπικὲς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες.

Στῆς ἑνδεκα συνεδρίες τοῦ παρίσαντο μόνον ἕνας πατριάρχης (ὁ Μελέτιος), πέντε ἐπίσκοποι (οἱ τρεῖς ἐκ τῶν ὁποίων ἦσαν τοῦ κλίματος τῆς Κωνσταντινουπόλεως!), ἕνας ἀρχιμανδρίτης καὶ τρεῖς λαϊκοὶ (ἕνας καθηγητῆς θεολογίας, ἕνας γεωροισιαστῆς καὶ ἕνας μηχανικός)!...

Στὴν ε' συνεδρία προσήλθε μετὰ ἀγγλικανοῦ ἱερέως καὶ ἔλαβε θέσιν ἐκ δεξιῶν τοῦ πατριάρχου καὶ ὠμίλησε ὁ ἀγγλικανὸς «ἐπίσκοπος τῆς Ὁξφόρδης» Γκόρ!

Τὴν 5η καὶ 6η Ἰουνίου 1923 ἐλήφθησαν **ἑπτὰ ἀποφάσεις:**

Ἀπεφασίσθη ἡ «*μεταρρύθμισις τοῦ ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου*», ἡ μονιμοποίησις τῆς Ἐορτῆς τοῦ Πάσχα «*εἰς ὠρισμένην Κυριακὴν*», ἡ τέλεσις γάμου ἱερέων καὶ διακόνων μετὰ τὴν χειροτονία τους, ὁ δεῦτερος γάμος τῶν «*συνεπείᾳ θανάτου*» χηρευσάντων ἱερέων καὶ διακόνων, ἡ ἐξομοίωσις τῆς κόμης καὶ τῆς ἐξωτερικῆς περιβολῆς τῶν Κληρικῶν πρὸς αὐτὴν τῶν λαϊκῶν κ.ἄ!...

Ὁ σκοπὸς τοῦ Συνεδρίου αὐτοῦ ἦταν προφανέστατος:

Ἡ ἐξυπρέπτης μὲ τὸ κοινὸ ἡμερολόγιο «τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος» καὶ ἡ προσέγγις τῶν δύο χριστιανικῶν κόσμων Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως διὰ μέσου τοῦ συνεορτασμοῦ τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἐορτῶν, μὲ πρόφασιν τὴν ἐπίτευξιν δῆθεν ἐπιστημονικῆς χρονολογικῆς ἀκριβείας!

Ὁ ἴδιος ὁ πατριάρχης Μελέτιος ἐδῆλωσε προκαταρκτικῶς, ὅτι τὸ ἡμερολογιακὸ θέμα εἶναι τὸ προέχον, καὶ ὅτι τοῦτο «θὰ ἀπασχολήσῃ ἡμᾶς ὡς μέλη τῆς παγχριστιανικῆς ἀδελφότητος», ὁ δὲ ἀγγλικανὸς ἐπίσκοπος Γκόρ θεώρησε τὸν συνεορτασμὸ διὰ τῆς ἀποδοχῆς κοινοῦ ἡμερολογίου ὡς βῆμα ἐνώσεως καὶ ὡς αἰτία μεγάλης πνευματικῆς εὐχαριστήσεως τῶν ἑτεροδόξων τῆς Δύσεως.

Μάλιστα, ἡ Καινοτόμος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, πρὸ τριακονταετίας περίπου, σὲ ἐπίσημο Ὑπόμνημά της ἐχαρακτήρησε τὸ Συνέδριον τοῦ 1923 «ἀμφιβόλου κύρους», διότι οἱ ἀποφάσεις του ἐλήφθησαν «κατ' ἐπίρρειαν ἔξωθεν κυρίως παραγόντων» (1971).

Ὁ δὲ μητροπολίτης Κασσανδρείας Εἰρηναῖος († 1945) τῆς καινοτόμου Ἱεραρχίας, ἦταν περισσότερο ἀποκαλυπτικός, ὅταν ἔγραφε σὲ «Ὑπόμνημά» του τῆς 14.6.1929 πρὸς τὴν Σύνοδόν του, ὅτι ὁ μοιραῖος πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης «ἰκανοποιῶν ἀμαρτωλὰς θελήσεις καὶ ἰδιοτελεῖς ἐπιθυμίας ἀλλοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ μυστικῶν ἐταιρειῶν... συνεκάλεσε τὸ ἀσυνήθει τίτλω... Πανορθόδοξον Συνέδριον, κατ' ἀλήθειαν δὲ ἀντορθόδοξον τοιοῦτον... ἔνθα...

καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἰουλιανὸν (Ἡμερολόγιον) παρὰ πᾶσαν σχετικὴν ἀπαγόρευσιν διὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἀντικατέστησε· καὶ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ἀποφάσει τῆς α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου συνταχθέντος αἰωνίου διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν Πασχαλίου ἀπεφάσισε... καὶ τὸν γάμον ἱερωμένων καὶ τὴν δευτερογαμίαν αὐτῶν ἀντικανονικῶς εἰσήγαγε... Οὕτω δὲ ἐνεργῶν, διὰ πλάτα ἤνοιξε τὰς πύλας πρὸς πάντα νεωτερισμὸν...»!

Ὁ Κασσανδρείας Εἰρηναῖος, σὲ ἕτερον Εἰσήγησί του ἐνώπιον τῆς Συνόδου του

τὴν 1.10.1937, μᾶς πληροφορεῖ περὶ τοῦ ἄκρας σημασίας καὶ βαρύτητος γεγονότος, ὅτι κατὰ τὴν σύγκλησιν τῆς «Διορθοδόξου Προκαταρκτικῆς Ἐπιτροπῆς» στὴν Μονὴ Βατοπεδίου Ἀγίου Ὁρους τὸν Ἰούνιον τοῦ 1930, ὁ προσφάτως καὶ ἐπισήμως πλέον διακηρυχθεὶς Ἅγιος Ἐπίσκοπος Ἀχρίδος Νικόλαος (Βελμύροβιτς)

«τότε μόνον ἐδέχθη νὰ παρακαθήσῃ ἐν τῇ Συνόδῳ ἡ ἀντιπροσωπεῖα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας, ὅταν ἐδηλώθη ὅτι ἡ Διορθόδοξος Σύνοδος τοῦ

Ἀγίου Ὁρους οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὸ Πανορθόδοξον συνέδριον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ ὁποῖον ἀπεφάνθη ὀριστικῶς περὶ τῆς διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου. Ἄλλως οἱ Σέρβοι θὰ κατεδίκαζον τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον»!...

Ἡ γνησία συνείδησις τῶν Ὁρθόδοξων οὐδεμίαν σχέσιν εἶχε, οὔτε ἐπιθυμεί νὰ ἔχῃ πρὸς τὴς ἀποφάσεις τοῦ ὀνόματι μὲν Πανορθόδοξου, πράγματι δὲ Ληστρικοῦ Συνεδρίου τῆς Κωνσταντινουπό-

(Συνέχεια στὴν σελ. 243)



Ὁ νεωτεριστὴς πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης καθήμενος «σταυροπόδι» μὲ λαϊκὴ περιβολή, ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὴς ἀποφάσεις τοῦ Ληστρικοῦ Συνεδρίου του.

Ποιμαντική 'Επίσκεψις στὴν Γεωργία καὶ τὴν Νότιο 'Οσετία

ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΛΟΓΙΑ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Κυπριανοῦ, Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος μετέβη ὡς ἐκπρόσωπός του στὶς Ὁρθόδοξες Κοινότητες τῶν Ἐνισταμένων στὶς χώρες τοῦ Καυκάσου, προκειμένου νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ καὶ μαρτυρία τους. Ὁ Θεοφιλ. κ. Ἀμβρόσιος εἶχε μαζί του τὸν πνευματικό μας ἀδελφὸ κ. Ἀναστάσιο Βασιλόπουλο.

• Τὴν Τετάρτη, 15.5.2003 ἐκ. ἡμ., ἀφίχθη ἀεροπορικῶς στὴν πρωτεύουσα τῆς Γεωργίας Τιφλίδα καὶ ἐγένε ἐνθουσιωδῶς δεκτὸς ἀπὸ τὸν Πρωτοπρεσβύτερο π. Βασίλειο Μκαλαβισβίλι καὶ μέλη τῆς ζηλωτικῆς «**Ὁρθοδόξου Ἐπαρχίας Γκλντάνι**» τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν τῆς Γεωργίας, ἡ ὁποία ἀπὸ τοῦ 1996 ὑπάγεται στὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῶν Ἐνισταμένων.

Τὴν Πέμπτη, 16.5.2003, ἐτελέσθη ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία στὸν ὠραῖο Ἱερὸ Ναὸ Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου στὴν γενέτειρα τοῦ π. Βασιλείου, στὸ χωριὸ Νάροιλγκορι, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ὁποίας ὁ Θεοφιλ. κ. Ἀμβρόσιος ἐχειροτόνησε εἰς Διάκονον τὸν Ἀρτσιλ Ἀβανασβίλι, ἕγγαμο, ἐκ τῶν πνευματικῶν τέκνων τοῦ π. Βασιλείου.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐτελέσθη ὁ Ἑσπερινὸς καὶ ὁ Ὁρθρος στὸν λειτουργοῦντα ἤδη νεόδμητο καὶ μεγαλοπρεπῆ Ἱερὸ Ναὸ Παναγίας Πορταϊτίσεως σὲ προάστιο τῆς Τιφλίδος, μὲ τὴν συμμετοχὴ πολλῶν ἑκατοντάδων πιστῶν.



Τὴν Παρασκευή, 17.5.2003, ὁ Θεοφιλ. κ. Ἀμβρόσιος κατὰ τὴν Θεία Λειτουργία στὸν Ἱερὸ Ναὸ Παναγίας Πορταϊτίσεως ἐχειροτόνησε τὸν Διάκονο π. Ἀρτσιλ εἰς Πρεσβύτερον καὶ τὸν Γαβριὴλ Νεμπιερίτσε εἰς Διάκονο, ἐπίσης ἕγγαμο, ἐκ τῶν πνευματικῶν τέκνων τοῦ π. Βασιλείου.



Τὴν ἴδια ἡμέρα ἐγένε ἐπίσκεψις στὴν ἱστορικὴ Ἱερὰ Μονὴ Ἀνανούρι καὶ σὲ ἄλλα σημαντικὰ μνημεῖα καὶ ἀξιοθέατα τῆς χώρας.

Τὴν Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ, 19.5.2003, ἐτελέσθη πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία στὸν Ἱερὸ Ναὸ Παναγίας Πορταϊτίσεως Τιφλίδος, παρουσία χιλίων καὶ πλέον πιστῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θεοφι

λέστατος έχειροτόνησε τόν Διάκονο π. Γαβριήλ εις Πρεσβύτερον, συμμετέχοντος καί του π. Άλεξίου Άριστίνοβ, Ίερέως μας έλληνικής καταγωγής, από την Νότιο Όσετία. Η πνευματική χαρά πάντων τών παρισταμένων ήταν διάχυτος.

• Την ίδια ημέρα, ό Θεοφιλ. κ. Άμβρόσιος μαζί με τόν π. Άλέξιο και τόν συνοδό του έξ Έλλάδος μετέδη όδικώς στην πρωτεύουσα της Νοτίου Όσετίας Τσхинβάλ, προκειμένου νά έπισκεφθί για πρώτη φορά την σημαντική Κοινότητα τών Όρθοδόξων της αυτόνομου αυτής περιοχής του Καυκάσου, ή οποία προσεχώρησε προσφάτως στην Ίερά Σύνοδο τών Ένισταμένων.

Έγινε θερμή ύποδοχή του Άρχιερέως στον Καθεδρικό Ίερό Ναό Γεννήσεως της Θεοτόκου από τόν Ήγούμενο π. Γεώργιο Πονχάεβ, τόν Διάκονο π. Ίάκωβο Κσατατούροβ και πολλούς πιστούς, μετά την όποία έτελέσθη Ίερά Παράκλησις.

Έπακολούθησε συζήτησις του Θεοφιλ. κ. Άμβροσίου με τούς Κληρικούς της περιοχής π. Γεώργιο, π. Άλέξιο και Διάκονο π. Ίάκωβο, για τίς προοπτικές της καλύτερας διοργανώσεως της «Όρθόδοξου Έπαρχίας της Άλανίας», όπως ονομάζεται έπισήμως ή έκκλησιαστική αυτή Έπαρχία.

Οί άρχές της πλούσιας ιστορίας της άνάγονται στην ιεραποστολική μέριμνα και φροντίδα του Άγίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Νικολάου του Μυστικού, στις άρχές του Ι΄ αιώνας. Διασώζονται μέχρι σήμερα Ναοί και Μονές εκείνης της έποχής και τών άμέσως έπομένων αιώνων, μεγάλης ιστορικής και καλλιτεχνικής άξιας.

Όμως, κατά την διάρκεια του παρελθόντος αιώνας και μάλιστα κατά την περίοδο τών έτών 1923-1988, δέν υπήρχε κανένας Ναός άνοικτός σέ όλη την περιοχή, όπου ζούσαν περίπου 150.000 κάτοικοι. Οί Ναοί κατεδαφίσθηκαν από τούς άθεϊστές και μόνον πέντε παρέμειναν σέ άθλία κατάσταση, μόλις τώρα δέ γίνεται προσπάθεια άνακαινίσέως τους με πениχρά μέσα και πόρους. Την όλη κατάσταση έδυσχέρανε ό έμφύλιος πόλεμος στην περιοχή, κατά τά έτη 1991-1992, με άποτέλεσμα ή Έκκλησία νά άναγεννάται κυριολεκτικώς εκ της τέφρας...



Την Τρίτη, 21.5.2003 εκ. ήμ., έτελέσθη άρχιερατική Θεία Λειτουργία στον έορτάζοντα Ίερό Ναό Άγίων Κωνσταντίνου και Έλένης, κτίσμα του Ι΄ αιώνας, στην πρωτεύουσα Τσхинβάλ, όπου έφημερεύει ό π. Άλέξιος Άριστίνοβ, κατά την διάρκεια της όποιας έχειροθετήθη ένας Άναγνώστης.

Την Τετάρτη έγιναν έπισκέψεις στους Ναούς της πόλεως και τó από-

γευμα ό Θεοφιλ. Έπίσκοπος κ. Άμβρόσιος έγινε δεκτός με ιδιαίτερη έγκαρδιότητα από την Τοπική Κυβέρνησι της Νοτίου Όσετίας. Ήσαν παρόντες ό Πρωθυπουργός, οί Ύπουργοί Έξωτερικών, Δικαιοσύνης, Θρησκευμάτων κ. ά. και συνεζητήθησαν θέματα σχετιζόμενα με την άναδιοργάνωσι της Τοπικής Έκκλησίας, μέσα σέ πνεύμα

κατανοήσεως και συνεργασίας. Ἡ συνάντησις αὐτὴ παρουσιάσθηκε εὐφύμῳ μετὰ φωτογραφιῶν στὸ Διαδίκτυο, μέσω τῆς ἐπίσημου Ἰστοσελίδος τῆς Τοπικῆς Κυβερνήσεως τῆς Νοτίου Ὀσετίας.

Τὴν Πέμπτη τῆς Ἀναλήψεως ἐτελέσθη ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία στὸν Καθεδρικό Ναὸ Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου, ὁ ὁποῖος εἶναι κτίσμα τοῦ ΙΓ' αἰῶνος, μὲ τὴν συμμετοχὴ τοῦ τοπικοῦ Κλήρου καὶ μεγάλου ἀριθμοῦ εὐσεβῶν.

Ἀκολούθησε ἐπίσκεψις στὸ Ὁρθόδοξο Γυμνάσιο τῆς πρωτεύουσας, ὅπου διδάσκουν θρησκευτικὰ ὁ π. Γεώργιος καὶ ὁ π. Ἰάκωβος, καὶ στὸ Κέντρο Νεολαίας τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου, καὶ ἔγινε ἐνδιαφέρουσα συνάντησις μὲ τὸ διδακτικὸ προσωπικὸ καὶ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ.

Ἐπίσης, ἔγιναν ἐπισκέψεις παλαιωτάτων Ναῶν καὶ Μονῶν σὲ ὄρεινὲς περιοχάς, ὅπως τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀθηνογένους καὶ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος καὶ μιᾶς Μονῆς τοῦ ΙΓ' αἰῶνος, ἡ ὁποία ἀριθμοῦσε κάποτε πλέον τῶν 100 Μοναχῶν (!) καὶ κατεστράφη ἀπὸ ἐπιδρομὴ τῶν Περσῶν.



Τὴν Παρασκευή, 24.5.2003, ἐτελέσθη ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου στὸ Χετογκούροβο. Πρόκειται γιὰ ἓνα ἐπιβλητικὸ καὶ μεγαλοπρεπὲς κτίσμα τοῦ 1123 μ.Χ.

Ἐγινε ἀκόμη ἐπίσκεψις καὶ στὴν Δυτικὴ Ὀσετία, στὴν Τίγβα, ὅπου διασώζεται Ναὸς τοῦ ΙΒ' αἰῶνος, ὁ ὁποῖος ἀποτελοῦσε τὴν ἔδρα τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Ἀλανίας.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἡ Τοπικὴ Κυβέρνησις ἐδεξιῶθη τὸν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπο κ. Ἀμβρόσιο. Παρέστη ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, ὁ Ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν καὶ ἄλλα ὑψηλόβαθμα στελέχη αὐτῆς.

Τὸ Σάββατο, 25.5.2003, ἔγινε ἐπίσκεψις στὸν Καθεδρικό Ναὸ τῶν Ἀρχαγγέλων στὴν Ἰκόρτα. Ὁ Ναὸς αὐτὸς εἶναι ἓνα θαυμάσιο ἔργο τέχνης τοῦ ΙΒ' αἰῶνος καὶ μάλιστα ἀναστηλώνεται τώρα ἀπὸ τὴν UNESCO. Εὐρίσκεται σὲ ὑπέροχη ἐρημητικὴ τοποθεσία καὶ ἐλπίζεται νὰ μετατραπῇ καὶ πάλι, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, σὲ λειτουργοῦσα Μονή, ἀνδρῶα ἢ γυναικεία.

Τὴν Κυριακὴ τῶν Πατέρων τῆς Α' Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, 26.5.2003, ἐτελέσθη ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία στὸν Καθεδρικό Ναὸ Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου στὸ Τσхинδάλ, μὲ τὴν συμμετοχὴ καὶ πάλι τοῦ τοπικοῦ Κλήρου καὶ ἑκατοντάδων εὐσεβῶν.

• Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ Θεοφιλ. κ. Ἀμβρόσιος ἐπέστρεψε ὁδικῶς στὴν Τιφλίδα, ὅπου τὴν ἐπομένη παρέστη στὴν ἔφεισι πού ἀσκήθηκε σὲ πρόσφατη καταδίκη τοῦ π. Βασιλείου σὲ τρίμηνο φυλάκισι ἀπὸ δικαστήριον τῆς Τιφλίδος γιὰ τὴν μαζικὴ καῦσι ἀντροθοδόξων ἐντύπων, στὴν ὁποία προέβη πρὸ ἐτῶν μὲ τὴν συμμετοχὴ τοῦ Ποιμνίου του! ➔

✠ Δυστυχῶς, ἡ δικαιοσύνη τῆς Γεωργίας ὑπέκυψε στὶς πιέσεις ποὺ ἀσκοῦνται ἀπὸ τὸ ἔξωτερικό, οἱ ὁποῖες ἀπαιτοῦν τὴν «τιμωρία» τοῦ π. Βασιλείου, γιὰ τὶς ἔστω ἀκραιῖες, ἀλλὰ προσιδιάζουσες στὴν γεωργιανὴ ἰδιοσυγκρασία, μεθόδους καταστολῆς τοῦ πνευματικοῦ μολυσμοῦ τῆς χώρας του ἀπὸ τὴν διείδουσι ἐπικινδύνων σεκτῶν καὶ αἱρέσεων κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη. Ἐνα ἔντονο διεθνὲς δίκτυο παραπληροφορήσεως τῆς κοινῆς γνώμης ἀναπτύχθηκε, μὲ συκοφαντικὲς καὶ ἐν πολλοῖς ψευδεῖς κατηγορίες κατὰ τοῦ π. Βασιλείου, προκειμένου νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ «φίμωσις» καὶ «ἐξόντωσις» του, ὥστε νὰ παύσῃ τὸν ἀγῶνα Πίστεως, τὸν ὁποῖον μὲ τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ διεξάγει. Στὴν ἔφεσι ἦσαν παρόντες ἑκατοντάδες πιστοὶ συμπαραστάτες τοῦ π. Βασιλείου καὶ τὸ θέμα ἀψηχόλησε ἔντονα τὰ μέσα ἐνημερώσεως τῆς Γεωργίας.

Τελικά, ἡ ἔφεσις ἀπερρίφθη καὶ τὸ θέμα πλέον ἔλαβε ἀδέβαιες καὶ ἐπικίνδυνες διαστάσεις. Ἦδη ἔχουν γίνεи διαδήματα στὴν Κυβέρνησι τῆς Γεωργίας ἀπὸ πιστοὺς τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλων χωρῶν, προκειμένου νὰ μὴ διακινδυνεύσῃ ἡ ἀσφάλεια, καὶ ἡ σωματικὴ καὶ πνευματικὴ ἀκεραιότης τοῦ π. Βασιλείου.

• Ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος τὴν Τρίτη, 28.5.2003 ἐκ. ἡμ., ἀνεχώρησε ἀεροπορικῶς ἀπὸ τὴν Τιφλίδα γιὰ τὴν χώρα μας, ἀφοῦ ἔφερε εἰς αἶσιον πέρας μίαν ἀκόμη δύσκολη ποιμαντικὴ ἀποστολή, ἡ ὁποία ὅμως εἶχε πλουσίους πνευματικὸς καρπούς, πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ πρόοδον τῆς Ὁρθοδόξου Μαρτυρίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας.

Τὸ ἐν «Κωνσταντινουπόλει Πανορθόδοξον Συνέδριον» τοῦ 1923

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελ. 239)

λεως τοῦ 1923 ὑπὸ τὸν πεπτωκότα Μελέτιο Μεταξάκη, μετὰ τὸ ὁποῖο ἐπακολούθησε ἡ ἑορτολογικὴ διαίρεσις τοῦ 1924, ἀλλὰ οὔτε καὶ μὲ ὄσους ἀποδέχονται καὶ ἐφαρμόζουν ἔστω καὶ ἐν μέρει τὶς ἀντιεκκλησιαστικὲς ἀποφάσεις του, ἰδίως μάλιστα τὸ **ἐκκοσμικευμένο καὶ φιλαίρετικό πνεῦμα του**.

Μετὰ ἀπὸ 80 ἔτη, ἐκκρεμεῖ ἀκόμη ἡ ἐπίσημη συνοδικὴ καταδίκη τοῦ Συνεδρίου αὐτοῦ καὶ μάλιστα πανορθόδοξως, στὴν προοπτικὴ τῆς ἐπανενώσεως τῶν διηρημένων Ὁρθοδόξων ἐν Ἀληθείᾳ τῆς Πίστεως καὶ τῆ διακρατήσει τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Παραδόσεων.

Εὐχόμεθα καὶ προσευχόμεθα περὶ τούτου, ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ Ἀποστολικὸν παράγγελμα:

«Ὡς οὖν παρελάβετε τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν Κύριον, ἐν Αὐτῷ περιπατεῖτε, ἔρριζωμένοι καὶ ἐποικοδομούμενοι ἐν Αὐτῷ καὶ βεβαιούμενοι ἐν τῇ

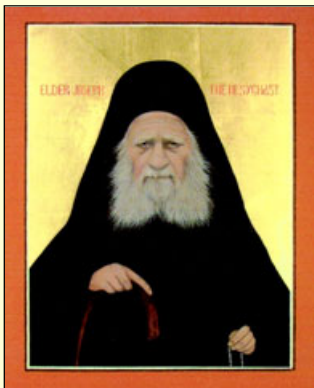
πίστει καθὼς ἐδιδάχθητε, περισσεύοντες ἐν αὐτῇ ἐν εὐχαριστίᾳ. Βλέπετε μὴ τις ὑμᾶς ἔσται ὁ συλαγωγῶν (προσέχετε μίπως σᾶς παρασύρει κανεῖς) διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου καὶ οὐ κατὰ Χριστὸν» (Κολασ. β' 6-8)...

Βλ. ἐνδεικτικὰ: • Πρακτικὰ καὶ Ἀποφάσεις τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθόδοξου Συνεδρίου, 10 Μαΐου - 8 Ἰουνίου 1923, Ἀνατύπωσις-Ἐπιμέλεια-Εἰσαγωγή Διονυσίου Μ. Μπατιστάτου, Ἀθῆναι 1982, σελ. 224 + π'. • Μητροπολίτου Κασσανδρείας Εἰρηναίου, Ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος Συγκληθεῖσαν τῇ 14ῃ Ἰουνίου 1929. • Λῆμμα: «Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον», στὴν «Ὄρθοκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία», τ. 9, στλ. 785-786, Ἀθῆναι 1966. • Ἀρχιμ. Θεοκλήτου Στραγάκα, Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία..., τ. 3, σελ. 2410, Ἀθῆναι 1971. • Ἀ. Δ. Δελήμαση, Πάσχα Κυρίου, σελ. 667-671, Ἀθῆναι 1985. • Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἑνστασις καὶ Μαρτυρία», τ. 17/Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 1989, σελ. 67-78 καὶ τ. 18-21/Ἰανουάριος-Δεκέμβριος 1990, σελ. 148-160. • Bishop Photii of Triaditza, *The Road to Apostasy...*, pp. 9-37, «CTOS», Etna, CA 1995.

Μέγα κατὰ ἀλήθειαν τὸ Μυστήριον τῆς Ὑπακοῆς!...

Ἅγιον Ὅρος Ἄθως, τῆ 8ῃ Ἀπριλίου 1947

Τὸ ἡγαπημένον μου τέκνον, τὰ σπλάγχνα μου τῆς ψυχῆς... τὴν γλυκύφωνόν μου ἀηδόνα τὴν κιθαρίζουσαν ὡς ὁ θεὸς Δαβὶδ τὰ ἱερὰ τῶν ἱερῶν τοῖς ἱεροῖς θεῖα καὶ ἐπουράνια μελωδήματα, δι' ὧν περ δοξάζεται ὁ Πατὴρ, εὐφραίνεται ὁ Υἱὸς καὶ ἀγάλλεται τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, χάρις λοιπὸν ἐπὶ χάριτος εἰς τὰς εὐλογημένας ψυχὰς σας καὶ ψυχούλαν σου!



Ὁ Γέρων Ἰωσήφ ὁ Ἡσυχαστής.
Σύγχρονο Πορτραῖτο, ἔργο Ὁρθόδοξων Μοναχῶν τῆς Ἀμερικής.

Ἡγαπημένη μου κόρη, ἠὺφρανάς με ἐν τοῖς σοῖς λεγομένοις· ἔλαβον γὰρ τὴν ἐπιστολήν σου καὶ περιχαρῶς τὴν ἀνέγνωσα καὶ ὅλος νοῦς καὶ διάνοια νοσταλγῶν καὶ γλιχόμενος ἠκολούθουν τὴν ὀπτικὴν τοῖς ὀμμασι δύναμιν, ἵνα καταλάβω καὶ καταμάθω τὸ ὄνομα, τὴν νέαν Β., καὶ πλέον κορεσθῆ τὸ ἐπιθυμητὸν τῆς ψυχῆς μου καὶ παύσῃ τὸ ἄλγος τῶν πόνων μου διὰ σέ, καὶ τοῦ λοιποῦ ἀποδώσω τὰς τελειωτικὰς εὐχαριστηρίους φωνὰς πρὸς τὸν Ἀγαθὸν Παροχέα καὶ διαπαντὸς Εὐεργέτην Θεόν, ὅπου ὡς Πατὴρ ἀληθῆς καὶ φιλόστοργος ἐκπεραιώνει τὰς ἐπιθυμίας τῶν τέκνων του, ἐὰν ὧσιν εὐάρεστοι εἰς Αὐτόν!

Κράτει λοιπὸν, ἀγαπητῆ μου, τὴν πανοπλίαν ἣν ἔλαβες στερεὰν καὶ κραταιῶς ἀγωνίζου, τείνουσα τὰ βέλη εὐτόνωσ πρὸς τοὺς ἐχθρούς, εἰς ἓνα σκοπὸν ἀποβλέπουσα καὶ τὴν βολίδα ἐκπέμπουσα, τοῦ νὰ μὴ παρακούσης ποτὲ τὴν Γερόντισσα. Εὐκοπώτερον γὰρ ἔσται λυπῆσαι Θεὸν ἢ τὴν Πνευματικὴν σου Μανούλα, καθότι ἂν διὰ σοῦ λυπηθῆ ὁ Θεός, ἔχεις πρεσβευτὴν τὴν Γερόντισσα νὰ ἐκλιπαρήσῃ Αὐτὸν περὶ σοῦ· εἰ δὲ καὶ ταύτην λυπήσῃς, ποῖος διὰ σέ θὰ ἐξιλεώσῃ τὸν Κύριον;

Ὅντως, μέγα κατὰ ἀλήθειαν τὸν Μυστήριον τῆς Ὑπακοῆς! Ἀφοῦ ὁ γλυκὺς ἡμῶν Ἰησοῦς πρῶτος τὸν δρόμον ἐχάραξε καὶ τύπος ἐγένετο εἰς ἡμᾶς, πῶσω μᾶλλον ἡμεῖς ἐσμεν ὀφειλέται νὰ μιμηθῶμεν Αὐτόν!

Εἶθε νὰ ἤμην κάγῳ μαζί σας νὰ ἐξασκῶ τὴν ποθητὴν μου ἐν ἀληθείᾳ Ὑπακοήν, καθότι ὁμολογῶ εἰλικρινῶς μεθ' ὅλης ἰσχύος, ἐν πλήρει ἐπιγνώσει, ὅτι ἄλλη σωτηρία ὁδὸς δὲν ὑπάρχει, ἀπέχουσα ἀπὸ κάθε πλάνης καὶ ἐνέργειας τοῦ ἐχθροῦ, ὡς αὕτη, καὶ εἴ τις ἐπιθυμεῖ ἀληθῶς νὰ σωθῆ, καὶ ποθεῖ νὰ εὔρη συντόμως τὸν γλυκὺν Ἰησοῦν, ὀφείλει νὰ κάμνῃ Ὑπακοήν, καὶ με τόσην ἀγάπην ὀφείλει νὰ «λατρεύῃ» τὴν Γερόντισσαν, ὡς νὰ βλέπῃ τύπον Θεοῦ.

Διότι αὕτη ἡ εὐλογημένη διὰ κάθε μιά σας ὅπου ἀναλαμβάνει, μία ἄλυσος βαρυτάτη περιτίθεται εἰς τὸν τράχηλον, καὶ χρήζει ὄντως πολλῶν εὐχῶν διὰ νὰ ἐλαφρύνῃ τὸ βάρος· χρήζει ἀγάπης πολλῆς ἀνοθεύτου καὶ ὄχι παρακοῆς· χρήζει νὰ στάζῃ τὰ χεῖλη



← σας μέλι και ἀμβροσία και ὄχι ἀντιλογίας· χρήζει φιλημάτων συνεχῶν με δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, και ὄχι φιλονεικίας· χρήζει με δάκρυα πολλὰ και ἀθῶα νὰ παρακαλᾶτε τὴν Παναγίαν νὰ τῆς δίδει υἰγιάν ψυχῆς και σώματος και ὄχι ἔρεις και μάχας.

Διότι ὁ κάθε λόγος ὁποῦ θὰ εἰπῆτε ὁ σκληρὸς ἐν καιρῷ πειρασμοῦ εἰς αὐτήν, ἐπειδὴ και προέρχεται ἐκ τοῦ πονηροῦ ὄφους, ὡσάν δηλητήριο ποτίζεται ἡ ψυχὴ της και μαραίνεται ὡς ἄνθος ποῦ τὸ κτυπᾶ τὸ χαλάζι, και πλέον μήτε διὰ τὸν ἑαυτὸν της δὲν δύναται νὰ προσευχηθῆ, μέχρις ὅτου παρέλθει ὁ πόνος.

Ἐνῶ, ὅταν κάμνετε τὰ ὅσα προείπαμεν με ὑπακοὴν και ἀγάπην, τότε ἀναθάλλει ὡς ἄνθος εὐῶδες και τρέχει πρὸς ὕψος· προσεύχεται και φωτίζεται· ὁμιλεῖ συμβουλευούσα και προσθήκη τῆς δίδεται και γίνεται βρῦσις ἀνελλιπῆς νέμουσα εἰς ὅλους τὴν χάριν ὁποῦ τῆς δίδει ὁ Κύριος.

Ταῦτα λοιπὸν ἀκούουσαι και μαθάνουσαι, ἂν και σᾶς τὰ ἔχουν εἶπει ὁ Γέροντας και ἡ Γερόντισσα, ἐπειδὴ ζητεῖτε και ἀπὸ ἐμένα τὸν ταπεινόν, εἰ και γινώσκω ὅτι δὲν ἔχετε χρεῖαν τῶν ἀγαθῶν μου, πλην ἐπειδὴ πολὺ ἀγαπῶ τὴν ὑπακοήν, δι' αὐτὸ ὑπακούω ὑμῖν και ὡς δούλος ὑμῶν ποιῶ, ὃ ἐκελεύσατε. Με εἶπατε γράφε και γράφω· εὐχου ἡμᾶς, εὐχομαι ἀγαπῶ ὑμᾶς και κάμνω ὑπακοήν και ἂν με εἰπῆτε παῦσε, παύω.

Ἄν λοιπὸν και σεῖς ἐμὲ ἀγαπᾶτε ὡς γνήσιον ἀδελφόν σας, ἀπὸ τὸν Γέροντα και Γερόντισσαν ἕως τὸν μικρότερον, κάντε και δι' ἐμένα εὐχὴν με πόνον ψυχῆς, με Χριστοῦ ἀγάπην εἰλικρινῆ, νὰ με φυλάττη δι' εὐχῶν σας ὁ Κύριος· πίστιν γὰρ ἔχω τελείαν εἰς ὑμᾶς και ἀνόθευτον τοῦ Ἰησοῦ μου ἀγάπην, και ἐλπίζω ὅτι διὰ τῶν εὐχῶν σας με ἔλεεῖ και τότε πληροῦται εἰς ἡμᾶς τό, ἀδελφός ὑπ' ἀδελφοῦ βοηθούμενος ὡς πόλις ὀχυρά... ■

Ἡ Νηστεία τῆς Τετάρτης και τῆς Παρασκευῆς

Ποτὲ μὴ χαλάσης τὴν νηστεία τῆς Τετάρτης και τῆς Παρασκευῆς. Αὐτὴ ἡ νηστεία ὀρίζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία και εἶναι καλῶς ἐρμηνευμένη. Ἄν ποτὲ στὴν ζωὴ σου ἔχης χαλάσει τούτῃ τὴν νηστεία, προσευχήσου στὸν Θεὸ νὰ σὲ συγχωρήσει και μὴ ξαναμαρτήσης. Οἱ Ἅγιοι και εὐλαβεῖς ἄνθρωποι δὲν θεωροῦσαν ὅτι ἐξαιροῦνται ἀπὸ τὴν νηστεία αὐτῆ, ἀκόμη κι ὅταν ἐταξίδευαν και πολὺ ὀλιγώτερο ἀκόμη και σὲ ἀσθένεια.

Ὁ Ἅγιος Παχώμιος συνάντησε κάποιους ἀνθρώπους νὰ μεταφέρουν ἕνα νεκρὸ και εἶδε δύο Ἀγγέλους στὴν νεκρώσιμη πομπή. Προσευχήθηκε στὸν Θεὸ νὰ τοῦ ἀποκαλύψει τὸ μυστήριον τῆς παρουσίας τῶν Ἀγγέλων στὴν κηδεῖα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Τί καλὸ ἔκαμε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὥστε Ἅγιοι Ἀγγελοι τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν συνοδεύουν στὴν πομπὴ πρὸς τὸν τάφο; Κατὰ τὴν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ, οἱ Ἅγγελοι πλησίασαν τὸν Παχώμιον και τοῦ ἐξήγησαν τὰ ἐξῆς:

«Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους εἶναι ὁ Ἅγγελος τῆς Τετάρτης και ὁ ἄλλος εἶναι ὁ Ἅγγελος τῆς Παρασκευῆς. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πάντοτε, μέχρι τὸν θάνατό του, νῆστευε τὶς Τετάρτες και τὶς Παρασκευές, ἐμεῖς τώρα συνοδεύουμε τιμητικὰ τὸ σῶμα του. Ὅπως αὐτὸς μέχρι τὸν θάνατό του τηροῦσε τὴν νηστεία, ἔτσι κι ἐμεῖς τὸν δοξάζουμε!...»

Ἅγιος Ἐπίσκοπος Νικόλαος (Βελμίροβιτς)

Ἐπετειακὴ Ἐκδήλωση στὸ Βουκουρέστι τῆς Ρουμανίας μὲ τὴν συμμετοχὴ σημαντικῶν προσωπικοτήτων

Ἄρχα Μαΐου ἐπραγματοποιήθησαν στὸ Βουκουρέστι ἐορταστικὲς ἐκδηλώσεις ἐπὶ τῇ συμπληρώσει δέκα ἐτῶν δραστηριότητος τῆς «Ἐπιτροπῆς Φούλμπραϊτ» στὴν Ρουμανία.

Διευθυντὴς τοῦ προγράμματος τῆς ἀμερικανικῆς μορφωτικῆς αὐτῆς Ἐπιτροπῆς στὴν Ρουμανία γιὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸ ἔτος 2002-2003 ἦταν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἐτνα κ. Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος καὶ ἠγήθηκε τῶν σχετικῶν ἐπετειακῶν Ἐκδηλώσεων.



Οἱ Ἐκδηλώσεις περιελάμβαναν, μεταξύ ἄλλων, σειρὰ Ὁμιλιῶν στὸ Κτίριο τῆς Βουλῆς στὸ Βουκουρέστι καὶ μία σημαντικὴ δεξίωση στὸ Παλάτι Cotroceni, ὡς προσφορά τιμῆς στὴν Ἐπιτροπὴ τοῦ Προέδρου τῆς Ρουμανίας Ἐξοχωτάτου κ. Ἰβνος Ἰλιέσκου. Στὴν δεξίωση αὐτὴ ἔλαβαν κατὰ σειρὰν τὸν λόγο ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἐτνα κ. Χρυσόστομος, ὁ Πρόεδρος κ. Ἰλιέσκου, ὁ Ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν τῆς Ρουμανίας κ. Mircea Geoana, ὁ Πρέσβυς τῶν Η.Π.Α. στὴν Ρουμανία κ. ἄ.

Παρόντες στὴν δεξίωση, μεταξύ τῶν ἐπισημῶν προσκεκλημένων, ἦσαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Βλάσιος, τῆς Ἀδελφῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου καὶ ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ὁρωπού καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος. Οἱ Ἱεράρχες εἶχαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ συναντηθοῦν μὲ τὸν Πρόεδρο τῆς Ρουμανίας κ. Ἰλιέσκου (στὴν φωτογραφία ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Βλάσιος καὶ ὁ Πρόεδρος κ. Ἰλιέσκου σὲ θερμὴ χειραψία) καὶ μὲ ἄλλα ἐπιφανῆ πρόσωπα.



Τὴν Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων ἐτελέσθη ἀρχιερατικὸ Συλλεῖτουργο στὴν μεγάλη Ἀνδρῶν Ἱερὰ Μονὴ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Βουκουρεστίου, τῆς ὁποίας Ἡγούμενος εἶναι ὁ πολυσέβαστος Ἀρχιμ. π. Φλαβιανός.

Ἱερατικὸ Συνέδριο

Κατὰ τὸ διήμερο 25-26.5.2003 ἐκ. ἡμ., ἐπραγματοποιήθη στὸν Ἱερό Ναὸ τοῦ Τιμίου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου στὸ Σένταρ Ράπιντς τῆς Αἰόβα τῶν Η.Π.Α. τὸ ἐτήσιο Συνέδριο Κληρικῶν τῆς Ἐξαρχίας τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων στὴν Ἀμερικῆ.

• Τὸ πρόγραμμα ἄρχισε μὲ ὕμνους ἀπὸ τὴν Χορωδία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ μία σύντομη *Εἰσαγωγή* ἀπὸ τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. π. Ἀκάκιο, Καθηγούμενο τῆς Ἱεραῆς Μονῆς Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ Ἑтна Καλιφορνίας.

Ἐν συνεχείᾳ, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἑтна κ. Χρυσόστομος ὠμίλησε γιὰ τὴν φύσι, τὴν σημασία καὶ τὸ εὖρος τῆς παραδοσιακῆς ὀρθοδόξου κινήσεως.

Ἀκολούθησε *Εἰσήγησις* τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ernest Latham γιὰ τὴν σημασία τῆς ὀρθοδόξου μαρτυρίας στὸν σύγχρονο κόσμο.

• Τὴν Κυριακῆ, 26.5.2003, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἑтна κ. Χρυσόστομος καὶ ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Φωτικῆς κ. Αὐξέντιος συνειρτούρησαν μὲ ὅλους τοὺς Κληρικοὺς τῆς Ἐξαρχίας, ἐκτὸς ἀπὸ δύο, οἱ ὁποῖοι δὲν κατέστη δυνατόν νὰ παραστοῦν στὸ Συνέδριο.



Ἄργα τὸ μεσημέρι, παρετέθη τράπεζα σὲ Αἴθουσα Ξενοδοχείου τῆς περιοχῆς, στὴν ὁποῖαν παρέκάθησαν ἅπαντες οἱ Κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, οἱ ὁποῖοι παρηκολούθησαν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἐπιτυχῆς αὐτὸ Συνέδριο.



Χάρισμα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη καὶ πλάνη τοῦ ἐχθροῦ εἶναι ἡ ὑψηλοφροσύνη

Ἐκ τῶν Βίῳ καὶ τὰ Θαύματα τοῦ Ὁσίου Νήφωνος τοῦ Ἀγιορείτου (1315-14.6.1411)

ΗΤΑΝ ἕνας Μοναχὸς ιδιόρρυθμος, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ὑπερηφάνεια νὰ ἐμπιστευέται μόνο τὸν ἑαυτό του καὶ τὴν γνώσι του. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, δὲν ἀνέφερε τοὺς λογιμούς του σὲ κανέναν πνευματικὸ Πατέρα, ἀλλὰ πολιτευόταν κατὰ τὸ ἰδικό του θέλημα.



Ὁ Ἅγιος Νήφων ὁ Ἀγιορείτης. Εἰκόνα τοῦ Κυριακοῦ τῆς Σκήτης τῶν Καυσοκαλυβίων Ἁγίου Ὁρους.

Εἶσαι ἔσχατος πάντων τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ νὰ κατορθώσης μεγάλες ἀρετές, καὶ νὰ νομίζης ὅτι εἶσαι κατώτερος ἀπὸ ὅλους· αὐτὰ δὲ ποὺ ἐσὺ νομίζεις καὶ φαντάζεσαι εἶναι τῆς πλάνης τοῦ σατανᾶ, ὁ ὁποῖός σου τὰ ἐδίδαξε.

Τότε ὁ Μοναχὸς ἐκεῖνος κατεπλάγη ἀπὸ τὰ θεόπνευστα λόγια τοῦ Ὁσίου, ἦλθε σὲ συναίσθησι καὶ τοῦ ζήτησε νὰ προσευχηθῆ, γιὰ νὰ ἐκδιωχθῆ ἀπὸ πάνω του ἡ ἐνέργεια τοῦ πονηροῦ καὶ νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὶς φαντασίες του.

Πράγματι, ὁ Ὁσιος ἔκανε θερμὴ εὐχή ἐκ ψυχῆς πρὸς Κύριον ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ἀμέσως μία ὀμίχλη σὰν νεφέλη διασκορπίσθηκε ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Μοναχοῦ ἐκεῖνου καὶ κατενόησε σὲ τί μέγα κακὸ εἶχε περιπέσει...

Ἐκτοτε, ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὶς σατανικὲς φαντασίες καὶ ἔζησε θεάρεστα μὲ πολλὴ φρόνησι καὶ ταπεινώσει.

Ἔτσι, πλανήθηκε ὁ ἄθλιος καὶ δέχθηκε ἄγγελο σκότους, ἀντὶ φωτός, ἀπὸ τὸν ὁποῖο διδάχθηκε πολλὰ ἄτσα καὶ ἔφθασε σὲ τόση ὑψηλοφροσύνη, ὥστε νὰ πιστεῦθῃ ὅτι εἶναι ἀνώτερος στὴν ἀρετὴ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους.

Αὐτὸς λοιπὸν πῆγε κάποτε στὸν Ὁσιο Νήφωνα καὶ ὅταν ἐρωτήθηκε γιὰ τὸ αἶτιο τῆς ἐπισκέψεως, ἀνέφερε στὸν Ἅγιο ὅτι ἦλθε νὰ τὸν ἰδῆ ὡς περιβόητο στὴν ἀρετῇ.

Καὶ ὁ Ὁσιος τοῦ εἶπε:

– Πῶς ἐσὺ, ὁ τόσο μέγας καὶ θαυμαστός, καταδέχθηκες νὰ ἔλθης σὲ μένα τὸν ἐλάχιστο καὶ εὐτελεῖ; Ἐκεῖνος ἀπάντησε:

– Ὁ Θεὸς μὲ εὐεργέτησε καὶ τὸ χάρισμα ποὺ ἔχω εἶναι τοῦ Θεοῦ.

Τότε τοῦ λέγει ὁ Ὁσιος:

– Χάρισμα Θεοῦ, ἀδελφέ, εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη τοῦ Θεοῦ εἶναι νὰ θεωρῆς τὸν ἑαυτό σου ὅτι

εἶσαι ἔσχατος πάντων τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ νὰ κατορθώσης μεγάλες ἀρετές, καὶ νὰ νομίζης ὅτι εἶσαι κατώτερος ἀπὸ ὅλους· αὐτὰ δὲ ποὺ ἐσὺ νομίζεις καὶ φαντάζεσαι εἶναι τῆς πλάνης τοῦ σατανᾶ, ὁ ὁποῖός σου τὰ ἐδίδαξε.

Τότε ὁ Μοναχὸς ἐκεῖνος κατεπλάγη ἀπὸ τὰ θεόπνευστα λόγια τοῦ Ὁσίου, ἦλθε σὲ συναίσθησι καὶ τοῦ ζήτησε νὰ προσευχηθῆ, γιὰ νὰ ἐκδιωχθῆ ἀπὸ πάνω του ἡ ἐνέργεια τοῦ πονηροῦ καὶ νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὶς φαντασίες του.

Πράγματι, ὁ Ὁσιος ἔκανε θερμὴ εὐχή ἐκ ψυχῆς πρὸς Κύριον ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ἀμέσως μία ὀμίχλη σὰν νεφέλη διασκορπίσθηκε ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Μοναχοῦ ἐκεῖνου καὶ κατενόησε σὲ τί μέγα κακὸ εἶχε περιπέσει...

Ἐκτοτε, ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὶς σατανικὲς φαντασίες καὶ ἔζησε θεάρεστα μὲ πολλὴ φρόνησι καὶ ταπεινώσει.



Βιβλιοπαρουσιάσεις

† Μητροπολίτου Κυπριανού

Μικρὸ Προσευχητάρι

Κυκλοφορεῖ σὲ νέα ἔκδοσι τὸ «**Μικρὸ Προσευχητάρι**», ἡ προηγουμένη ἔκδοσις τοῦ ὁποίου ἐξαντλήθηκε ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος.

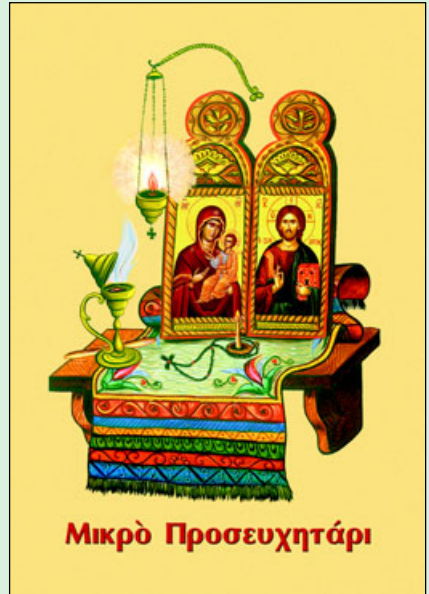
Οἱ ἐπανελημμένες ἐκδόσεις τοῦ «**Μικροῦ Προσευχηταρίου**» μαρτυροῦν τὴν μεγάλη ἀπήχησί του στοὺς εὐσεβεῖς, λόγω τοῦ πρακτικοῦ καὶ εὐχρηστοῦ χαρακτήρος του.

Ἡ παροῦσα τετάρτη ἔκδοσις εἶναι ἐλαφρῶς βελτιωμένη καὶ ἐπηρευμένη.

Στὴν καθημερινὴ Πρωϊνὴ, Ἑσπερινὴ καὶ Βραδυνὴ προσευχὴ, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τῶν Εὐχῶν τῆς Τραπέζης, ἔχουν προστεθῆ Εὐχὲς κατασκευαστικὲς «*κατὰ τὸ μέτρον τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν τοῦ νυκθήμερου*» καὶ ἐπίσης μία ὥραία *Εὐχὴ εἰς τὴν Ὑπεράνωμον Θεοτόκον*.

Πρόκειται γιὰ ἰδιαίτερος ἐπιμελημένη καὶ καλαίσθητη ἔκδοσι.

- Σελίδες: 104
- Σχῆμα τσέπης: 12 x 8 ἐκ.
- Τιμᾶται: € 1,50



⊙ Γιὰ παραγγελίες ἀπευθύνεσθε:

Ἐρεᾶ Μονὴ Ἁγίου Κυπριανοῦ, Τ.Θ. 46006 – ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ 13310.

Τηλ.: 210 2411380, 210 2411316, Fax: 210 2411080, E-mail: Kyprianos@hol.gr
καὶ Βιβλιοπωλεῖο «ΝΕΟ ΘΑΒΩΡ», Ἴκτινου 4, Ἀθήνα, Τηλ./Fax: 210 5227096.

